

Naših 60. let
1952 2012



IMPOLJCA

ZLATO LISTJE



Junij 2012



IMPOLJCA

Spoštovani!

Mnogo je poti, ki se v življenju prepletajo ne da bi v naprej natančno vedeli, kam nas vodijo. Pa vendar, ti izzivi življenja nam dajejo moč in dodajajo smisel. In sreča je, če srečaš prave ljudi, ki ponudijo roko, da prestopiš brezno, pred katerim se vsakdo med nami lahko znajde.

Ko se oziram po prehojeni poti 60 letne organizirane dejavnosti Doma, ne morem spregledati rasti, zadovoljstva in dosežkov. Spremembe danes razumemo kot del vsakdanjosti in so nujne za rast, razvoj in preživetje.

Veseli me, da smo na tej poti znali stopiti skupaj, se povezati in z izkušnjami, znanjem in pričakovanji tlakovati nove osmišljene poti.

Del odseviv na tej poti je zbranih tudi v tem prazničnem Zlatem listju, ki je pred vami. V najžlahtnejših barvah ponazarja doživetja, stisko, srečo in hrepenenje vseh, ki danes ob jubileju stopamo po skupni poti, spoštujemo preteklo opravljeno delo in gradimo mostove tistim, ki prihajajo.

Leto 2012 si bomo zagotovo zapomnili po obisku predsednika Republike Slovenije dr. Danila Tūrka, zasaditvi drevesa sožitja, zaključenem triletnem obdobju uvajanja standardov kakovosti in pridobitvi naziva » hiša kakovosti », praznovanju 10. obletnice delovanja glasbene skupine Barve sveta , posodobitvah objektov in še po marsičem.

Z optimizmom glejmo v prihodnost, odložimo misel na tisto, česar ni. Veselimo se bogastva, ki ga imamo. Bogastva, ki ga ni mogoče ovrednotiti v denarju, je pa del našega življenja in dožemanja sveta. To je ljubezen, solidarnost, spoštovanje, edinstvenost posameznika, pošteno opravljeno delo in vera v človeka tukaj in zdaj. Veselimo se prihodnosti in prepoznavajmo srečo in srečice v drobnih trenutkih vsakdana, kakor smo to prepoznavali vseh 60 let, danes pa se s ponosom oziramo na prehojeno pot.

Zavedajmo se bogastva slehernega posameznika in izkoristimo možnosti, ki nam jih ponuja življenje, še posebej v času, ki govorimo o evropskem letu staranja in pomenu medgeneracijske solidarnosti.

Hvala vsem sodelavcem, svojcem, lokalnem okolju in prijateljem, ki podajate roko življenju za ohranitev spoštovanja in osebnega dostojanstva.

Andreja Flajs, direktorica



V šestih desetletjih delovanja organizirane skrbi za sočloveka na Impoljci je stkanih mnogo življenjskih zgodb, ki so oblikovale in soustvarjale Dom, kakršnega poznamo danes. Dom upokojencev in oskrbovancev Impoljca Sevnica s požrtvovalnim in odgovornim delom predstavlja enega najmočnejših členov v naši širši okolici na področju skrbi za osebe s posebnimi potrebami.

Usmerjenost v zagotavljanje celovite oskrbe in nadomestne oblike bivanja ter doseganje visokih standardov vodstvo uspešno prepleta z vključevanjem v lokalno okolje. Prisotnost prostovoljcev, svojcev in ob organiziranih dogodkih tudi drugih obiskovalcev pripomore k boljšemu poznavanju in razumevanju delovanja tovrstnega socialno-varstvenega zavoda. S tem se povečuje tudi zavedanje, kako ranljiv je pravzaprav človek, in kako pomembno je, da v težkih trenutkih obstaja nekdo, ki želi in zmore nuditi pomoč.

Dom na Impoljci poleg institucionalne urejenosti in odličnosti odlikuje tudi skrbno negovana zunanja podoba. Urejena dvorišča na prostem in v zeleno

barvo odete površine poudarjajo zlitost z naravnim in družbenim okoljem, katerega del smo.

Ob 60. obletnici delovanja iskreno čestitam vodstvu in vsem zaposlenim z željo, da bi še naprej tako srčno opravljali svoje poslanstvo.

S spoštovanjem,

Srečko Ocvirk
župan Občine Sevnica

Naše poslanstvo – naša priložnost

Dom Impoljca v tem letu praznuje 60 let. Prehojena pot je pot mnogih postaj mnogih ljudi. Vsakdo bi lahko napisal svojo zgodbo, ki je zaznamovala njegovo življenje. Biti prisoten v tem prostoru, bodisi odhajati in se vračati v življenje ljudi, ki živijo v zavodu ali živeti v Domu, ti na poseben način zaznamuje vsakdan. Ponuja ti priložnost, da se zavedaš življenja in njegovega bistva.

Vsako leto zapišemo v naš letni plan dela vizijo, poslanstvo in vrednote dela v Domu Impoljca. V vseh treh enotah Doma, v Sevnici, na Impoljci in v Brežicah je skupno 506 stanovalcev in okoli 270 zaposlenih, ki skrbimo za kvalitetno opravljanje storitev z osnovnim vodilom, da je vsak stanovalec pomemben kot posameznik.

Vizija našega Doma je slediti strokovnim in etičnim načelom, zagotavljati individualnost in zasebnost stanovalcev, medsebojno spoštovanje in dobre medosebne odnose, ohranjati dobro prakso in razvijati nove načine in metode dela, kot ga narekuje stroka in glede na potrebe stanovalcev. Prizadevamo si, da je naš Dom prepoznaven v lokalnem in širšem okolju kot Dom zadovoljnih stanovalcev in zaposlenih. Prizadevamo si za medgeneracijsko sodelovanje in sožitje vseh, s katerimi živimo v ožjem in širšem prostoru.

Naše skupno poslanstvo je podpora, spodbuda in zagotavljanje potrebnih storitev, ki vodijo k zadovoljnemu stanovalcu in njegovim svojcem. Pri našem delu je osnovno vodilo zagotavljanje ustreznih poti, s katerimi želimo čimbolj slediti potrebam, sposobnostim, psihofizičnemu in zdravstvenemu stanju in željam stanovalcev.

V prizadevanjih, da bi uspeli v čim večji možni meri udejanjiti zastavljene cilje pa nam kdaj na poti tudi kaj spodleti. Na srečo se z dobro voljo in razumevanjem da prestopiti čez oviro in iti naprej. Najboljše merilo za dobro opravljeno delo je vsekakor nasmeh na obrazu, majhna, a iskrena pozornost, lepa misel in pohvala za dobro opravljeno delo. Tega je v našem Domu dovolj, da lahko olajšamo bolečino, stiske in dodamo življenju barve. Včasih je težko prehoditi dan, a če nisi sam, je lažje videti sonce. Tako zaradi svojcev, prostovoljcev in vsakega posebej, ki vstopa v naš Dom nismo nikoli sami in to si želimo ohranjati skozi čas, ki prihaja.

Vrednote, za katere si prizadevamo, so temelj dostojanstva vsakega človeka, pa vendar se v današnjem času mnogokrat razblinijo ob poplavi materializma in nenehnega hlastanja po moči in prevladi. Naš Dom je še vedno nekakšna oaza. V našem Domu je še vedno vsak nov dan priložnost za spoštovanje človeka, za dobre medsebojne odnose, za težnjo po osebni rasti, za odprt dialog in optimističen pogled v prihodnost.

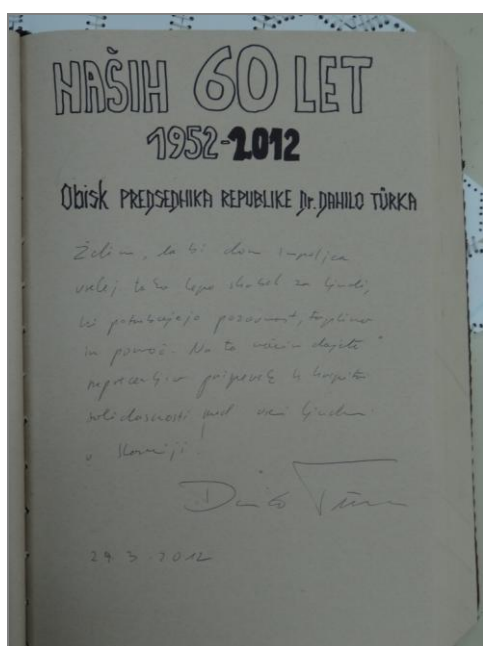
Naj bo čas velikih nasprotij v družbi čas za iskanje novih priložnosti. Za vse nas, zaposlene, stanovalce, svojce, prostovoljce, prijatelje, znance, ki se srečujemo na stičišču življenj ljudi s posebnimi potrebami, naj bo pogled usmerjen v nenehno iskanje dobrega v nas. Kot le redki, imamo priložnost, da to lahko počnemo vsak dan, ker je to naše poslanstvo. Bodimo ambasadorji optimizma in veselja do življenja, četudi je večkrat težko. V skupnem prizadevanju vseh nas bo tudi bolečina posameznika vedno znova dobila svoj plemeniti pomen.

Naj bo naše skupno poslanstvo naša priložnost za lepši jutri. Hvala vsem, ki ste verjeli v naše delo skozi naših 60 let in hvala za zaupanje v prihodnosti.

Darja Cizelj
strokovna vodja

Dogodki skozi fotografije

Praznovali smo 60 let in obiskal nas je predsednik republike

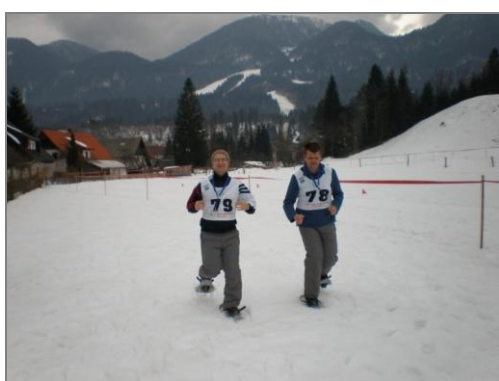


Glasbena skupina Barve sveta je praznovala 10 let delovanja



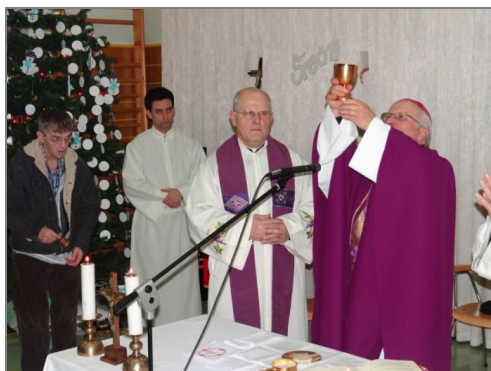
Skupaj s stanovalci delamo, se učimo, skrbimo za zdravje





Znamo se tudi zabavati, ohranjati stike in tradicijo





*Tudi svojci, prostovoljci, zaposleni in naši otroci se aktivno
uključujejo v delo*





Radi se potepamo in gostujemo





DUO Impoljca obiskal predsednik republike

Kot bi pomladna radost dosegla vrhunec, se je zdelo 29. 3. 2012, ko je predsednik republike dr. Danilo Türk obiskal Dom upokojencev in oskrbovancev Impoljca.

Pričakovanje stanovalcev in zaposlenih je bilo prepleteno s ponosom in dobrim razpoloženjem, kar se je odsevalo že v trenutkih prihoda predsednika med nas. Po sprejemu se je namenil obiskati stanovanjski in negovalni oddelek, zatem še ustvarjalno okolje v lesni delavnici. Prisrčnost in neposrednost naših stanovalcev ga niso pustili ravnodušnega, dobra volja je sijala z njegovih in naših lic.

Sledila sta pozdravna govora direktorice doma Andreje Flajs in visokega gosta. Oba sta svoja razmišljanja namenila pomenu zdravja, počutja in vrednot. Za hip sta postavila ogledalo današnjim razmeram in misli usmerila v prihodnost, kjer si obetata boljših časov, zlasti v luči strpnosti, medgeneracijskega sodelovanja in človečnosti.

Simbolno dejanje obiska je bila zasaditev drevesa sožitja, pri katerem sta ob predsedniku dr. Danilu Türku in gostiteljici Andreji Flajs sodelovala še sevniški župan Srečko Ocvirk in stanovalec doma Aleš Glušič. Čas odmerjen obisku se je iztekel ob kratkem kulturnem programu, ki so ga pripravili stanovalci in zaposleni. Pesem, vpis v knjigo spominov in predsednikova neposrednost so ob koncu med zbrane vnesli duh vedrine in željo, da nas obišče še kdaj.

Matija Dobovšek

Obiskal nas je predsednik republike dr. Danilo Türk

Nekega dopoldneva me je k sebi poklicala socialna delavka Mimi. Vprašala me je, če bi pomagal predsedniku Danilu Turku pri zasaditvi rdeče bukve. Bil sem presenečen in hkrati vesel, da bom pomagal. Prišel je dan, ko nas je obiskal predsednik države in si ogledal naše prostore in mizarско delavnico. Potem je prišel v park, kjer so mu stanovalci zapeli pesem. Nato je prišel moj trenutek, ko sva skupaj s predsednikom posadila rdečo bukev. Podal mi je roko in rekel, da sem dobro opravil. Sledil je njegov govor in obljubil je, da si bo vzel čas, nas znova obiskal in pogledal, kako raste naše drevo. Ko je bilo delo opravljeno, sem se umaknil in občutki so bili zelo dobri. To je bil eden mojih najlepših dni.

Po pripovedovanju Aleša Glušiča
zapisal Slavko Eisenkoler
delovni inštruktor



četrtek, 29.03.2012, nas je obiskal predsednik države. Presenečeni smo bili, ker je prišel in smo ga spoznali. Dal nam je roko. Pohvalili smo sestre in ostale zaposlene v Domu. Bil je zelo prijazen in presenečen, da zaposleni tako lepo skrbijo za ljudi, ki imajo posebne potrebe. Težko smo čakali napovedani obisk predsednika in smo njemu na čast zapeli pesem: Rastejo v strmi gori bele planike tri. Lepo se nam je zdelo, da je g. predsednik posadil okrasno bukev. Bilo je svečano. Vsi smo ga prijazno sprejeli, mu zaploskali ter mu zaželeli dobrodošlico. Želimo si še ponovnega snidenja z njim.

Po pripovedovanju članov pevskega zbora
zapisal mentor Gregor Oblak

Predsednik države, dr. Danilo Turk nas je obiskal 29.3.2012. Najprej je prišel na obisk v našo delavnico na oddelku. Sprejeli smo ga tako, da smo mu zapeli državni himno. Potem smo šli v domski park. Tam je posadil drevo in izročila sem mu šopek cvetic.

Anica Tomec



Drevo sožitja sega k soncu

Šestdeset let šteje letos delovanje Doma upokojencev in oskrbovancev Impoljca. Diamantni jubilej. A lesk diamanta nas ne prevzema, pač pa v njem vidimo tisočero odsevov življenja. Nešteto podob preteklosti, sedanjosti ter želja prihodnosti. Dom Impoljca je zavetje zgodb in usod. Je dom, kjer se nudi skrb, toplina, kjer vladajo sprejetost, posluh in razumevanje.

29. 3. 2012 je DUO Impoljca obiskal predsednik republike dr. Danilo Türk. Sprejeli smo ga v pomladnem vzdušju cvetočega dvorišča doma. Stanovalci in zaposleni, z direktorico Andrejo Flajs na čelu, smo z zavzetostjo in pričakovanjem ta dan vzeli za mejnik.

Sled tega obiska je Drevo sožitja, ki so ga na izbranem mestu posadili predsednik dr. Danilo Türk, direktorica doma Impoljca Andreja Flajs, sevniški župan Srečko Ocvirk in stanovalec doma Aleš Glušič. Simbol sožitja predstavlja bukev, po ljudskem izročilu kraljica gozda, samozavestno drevo modrosti in učenosti, darovana za izdelavo prvih knjig narejenih iz tank plasti njenega lesa.

Sadiko smo z ljubeznijo, tankočutnostjo in dobrimi mislimi pospremili k novemu življenju v naši sredi. Z nami bo odslej delila usodo sončnih dni in trenutkov grmenja. Trenutkov sreče in varnosti ter časa preizkušenj in strahu. Želimo si medsebojne zaveze, skupaj nam bo lažje. Kot v življenju. Kjer je sožitje, razumevanje in razum. Kjer je volja, smelost in zaupanje.

Naj postane simbol povezovanja vseh ljudi, vseh smeri, neba in zemlje, sonca in večnosti. Le skupaj smo močnejši, v obroču sožitja, v krogu življenja.

Matija Dobovšek
delovni inštruktor

Naših 10 let

Glasbena skupina Barve sveta

Glasbena skupina Barve sveta v Domu upokojencev in oskrbovancev Impoljca deluje že deset let. Delamo po metodiki prof. Heinricha Ullricha iz Nemčije. V dveh orkestrih igramo na posebne instrumente, označene z barvami in prilagojene na barvni notni sistem. Ti instrumenti so: citre, metalofon, cevni zvončki, trije basi, banjo (izg. bendžo) in akordne citre. V skupini tudi pojemo, poslušamo glasbo, se pogovarjamo, plešemo, nastopamo, telovadimo, praznujemo. Zadnji dve leti zavzeto obujamo slovensko kulturno dediščino, predvsem slovenske ljudske pesmi, plese in običaje. Ob njih lahko uživamo neizmerno lepoto naše domovine in globoko v naši zemlji zakoreninjene kulturne dediščine. Lani smo prikazali običaj ofiranja, podoknice za god, letos pa običaj vasovanja.

Osnovna naloga glasbene skupine je bila in bo tudi v bodoče; naj bo glasbena skupina Barve sveta našim stanovalcem za prijetnejše, srečnejše dni, za popestritev bivanja, za kvalitetnejše življenje, vedro razpoloženje in veselje. Glasbila prilagojena na barvni notni sistem omogočajo stanovalcem, da se naučijo igrati na glasbilo, da se vključijo v orkester in nastopijo. Z obema orkestroma vadimo ob ponedeljkih. Vaje potekajo v domski telovadnici. Na vseh vajah plešemo slovenske ljudske plese in telovadimo. Deset stanovalcev, članov glasbene skupine, biva v štirih bivalnih enotah. Na začetku delovanja skupine so se stanovalci ob skupinskih vajah, enkrat tedensko učili tudi igranja na instrument. Pripravili smo pet glasbenih pripravnic. Skupina šteje 25 članov: 20 stanovalcev in 5 zaposlenih.

V 10. letih delovanja glasbene skupine Barve sveta je v skupini delovalo 35 stanovalcev in 11 mentorjev/ic, to je 46 članov skupine. Skupinske vaje so bile v vseh letih zelo dobro obiskane. Devet članov sodeluje z glasbeno skupino vseh deset let, sedem stanovalcev in dve mentorici.

Do danes smo se naučili 38 pesmi, 10 plesov in nastopili 37 krat.

Glasba je od vseh zvrsti umetnosti najbolj abstraktna (slišiš jo in že je ni več), vendar kot taka, seže najgloblje v človekovo dušo. V sozvočju z gibanjem in plesom te vsega prevzame. Naše celo življenje je ritem, urejeno sosledje napetosti in sproščenosti, ki se izmenjujeta v določenem zaporedju, redu. Ta red pa je v glasbi in plesu najmočnejši. Preko glasbe in plesa tako poteka učenje za življenje. Njune učinke uporabljamo v terapevtske namene, za dobro počutje, boljši govor, lepše obnašanje, v skupini, za razvijanje socialne pripadnosti. Z njima pridobljene spretnosti in znanja uporabljamo pri vseh vsakodnevnih aktivnostih in opravilih.

Verjetno si v zavodih kot je naš, pogosto zastavljajo vprašanje, kako stanovalcem povečati kvaliteto življenja in bivanja. V Domu Impoljca smo bili ob ustanovitvi glasbene skupine Barve sveta prepričani, da je ta skupina ena izmed oblik dviganja te kvalitete.

Ponuja se vprašanje: "Kaj smo pridobili z glasbeno skupino Barve sveta?" Rezultatov glasbenih aktivnosti ne moremo oceniti kvantitativno. Opazimo jih v boljši komunikaciji, v dvigu samopodobe in samozavesti, spremenjenem načinu obnašanja in sodelovanja.

Moja želja je, da bi imeli stanovalci glasbo radi, da jim ostane pomembna sopotnica v življenju, saj je z njo življenje veliko lepše in lažje, ter, da bi ji znali vselej prisluhniti.

Andreja Homan Ban,
vodja glasbene skupine
Barve sveta

Podobe skupnega bivanja ...

Pisan kot metulj

Generalna skupščina OZN je 21. marec proglasila za svetovni dan Downovega sindroma. Prvi spomladanski dan ni bila naključna izbira, saj jih vodi naslednja misel: »Naši otroci so kot metulji, ki želijo iz hiše, a zato potrebujejo okna in veter, ki jih bo ponesel tja, kamor želijo. Priskrbeti jim moramo le odprta okna in veter.« Misel, ki me je spodbudila k razmišljanju o drugačnosti. K razmišljanju o moji tridesetletni poklicni poti, ki je že vseskozi namenjena skrbi za »drugačne«. Misli mi poletijo k mojim začetkom službene poti in mojim srečanjem z drugačnostjo.

Razmišljam o tem, kaj smo v teh tridesetih letih naredili, spremenili, ozavestili... koliko izzivov smo se lotili? Smo bili na tej poti pogumni? Ali prestrašeni, negotovi? Ne vem.... Verjetno vsakega nekaj. Ampak verjeli smo v to. Razmišljam, kako smo se lotevali odpiranja vrat Doma navzven, kakšne poti za vključevanje »drugačnih« smo ubirali. Stvari smo se lotevali počasi, z majhnimi koraki. Toda prehojena pot v tridesetih letih je dolga. In trdno je tlakovana.

Ko sem leta 1981 nastopila službo v našem Domu, je bil zavod v okolici še vedno znan samo kot »hiralnica«. Notranja podoba Doma je to v neki meri to tudi potrjevala. V graščini so bile ogromne spalnice s trinajst, petnajst in več posteljami. Zasebnost.... Kaj je to? Je ni bilo, pa če smo se še tako trudili. Stanovalci..... »uniformirani« v pižame, bolniške halje. Individualnost.... Kaj je to? Je ni bilo, pa če smo se še tako trudil. Imeli pa smo že »novi C«. Bistveno bolj prijazna oblika bivanja. Sobe z največ šestimi posteljami. Prostori so bili svetli in zračni ter prijazni. Enkrat letno smo peljali stanovalce na izlet. Občasno smo organizirali kakšno prireditev, tudi z zunanjimi izvajalci.

K sreči so se doktrina in usmeritev Doma kmalu usmerile k izvajanju in zagotavljanju bolj prijaznih oblik bivanja in življenja. Gradila se je nova Impoljca. Ne samo nove zgradbe ampak tudi nov koncept. Vse bolj smo odpirali vrata . Stanovalcem smo omogočali in jih tudi močno spodbujali k večjem vključevanju v življenje v lokalni skupnosti. Smisel življenja v zavodu ni bilo več samo varno okolje, temveč vse večja vključenost v širšo družbo. Skupno smo podirali bariere predsodkov pred drugačnostjo. Povezovati smo se začeli z najmlajšimi iz vrtcov in šol, ki še niso obremenjeni s predsodki. Otroci ne sprejemajo ljudi s posebnimi potrebami kot drugačne. Skupaj so se veselili, se zabavali . Pri naših stanovalcih so vzbujali cel kup pozitivnih doživetij. Ob srečanju z otroki se je razvedril marsikateri obraz, zasijale marsikatero oči in pozabile so se vsakodnevne težave. V Domu je ob obiskih otrok vedno neka drugačna, pozitivna energija. Le ta daje moč za življenje in smisel naprej.

Začeto pot smo nadaljevali z letovanji na morju, v hribih, sodelovanjem v Specialni Olimpiadi, Abylimpiadi, kopanju na bazenih v bližini, obiskovanju lokalnih znamenitosti in zanimivosti, z obiskovanjem prireditev v lokalni skupnosti. Hoteli smo še več. Želeli smo se predstaviti. Hoteli smo, da ljudje spoznajo naš ustanovo, naš način življenja in dela, naše sposobnosti. Predstavljati smo se začeli v občini, regiji. Sčasoma smo hoteli pogledati tudi preko občinskih meja . Šli smo naprej... Festival za tretje življenjsko obdobje v Ljubljani. Naj nas vidi tudi širša Slovenija.

Lahko bi naštevala še v nedogled. Pa ne bom, kajti moj namen ni narediti » inventuro« našega dela. Želim se vrniti na začetno misel tega prispevka: »Naši otroci so kot metulji, ki želijo iz hiše, a zato potrebujejo okna in veter, ki jih bo ponesel tja, kamor želijo. Priskrbeti jim moramo le odprta okna in veter.« Tudi naši stanovalci so kot metulji. Tudi oni potrebujejo okna in veter, da lahko gredo tja, kamor želijo. Na nas pa je, da jim odpiramo okna in pihamo veter, ki jim bo to omogočil. Sama mislim, da nam to v dobri meri uspeva. Naše

poslanstvo in naloga pa je, da ta okna odpremo na stežaj in da »ustvarimo« burjo, ki bo naše metulje odnesla tja kamor želijo, saj si to zaslužijo.

Mi smo tisti, ki moramo »drugačnim« utirati pot vključevanja v širšo skupnost. Ob tem pa moramo ves čas paziti, da jim zagotavljamo varno in dostojno življenje. In mi smo tisti, ki moramo razbijati stereotipe o drugačnosti.

Jaz vem, da smo v tem poslanstvu dobri. Vi.... pa presodite!

Lea Starc, dipl. med. sestra
pomočnica vodje ZNO

Razstava stanovalk Mire Pirman in Suzane Supanić

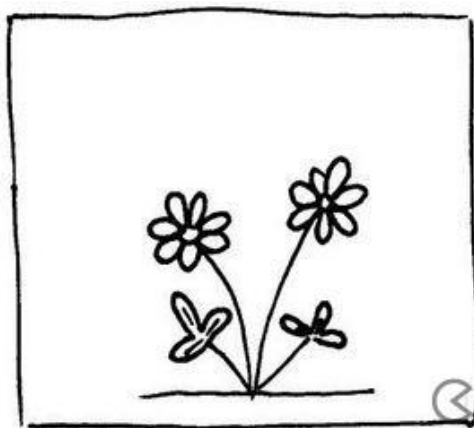
Dne 19. maja smo imeli v avli negovalnega oddelka in kasneje še v avli A oddelka otvoritev samostojne razstave risb avtorice gospe Mire Pirman ob sodelovanju gospe Suzane Supanić.

Pa nekaj besed o avtorici: Gospa Mira Pirman se je rodila 3. 9. 1940 v Tržiču. Po poklicu je vzgojiteljica otrok in več let je bila zaposlena v vrtcu za Bežigradom v Ljubljani. Ob rojstvu hčerke je zbolela, se več let zdravila in bila kasneje sprejeta v naš Dom. Njen dar za delo z otroki je moč občutiti še danes. V našem Domu je vsa leta sodelovala v pevskem zboru in na številnih prireditvah tudi kot recitatorka. Skozi vsa leta bivanja pri nas je ustvarjala tudi na likovnem področju – risala je risbe, popolnoma samoiniciativno in samostojno. Razvila je svoj slog. Njene risbe so nekaj posebnega: izžarevajo svojeniklost, pristnost, posebno milino in pravljичnost ...zato smo njeno razstavo poimenovali »Pravljični svet«, svet lepote in dobrote, nežnosti in miline, ki ga vsak od nas in današnji čas še kako potrebuje ...

Gospe Miri se najtopleje zahvaljujemo, ji želimo prijetno bivanje med nami in še veliko, veliko ustvarjalnih trenutkov – pa da bi svet pravlјice še naprej rada delila z nami.

Posebna zahvala velja tudi gospe Suzani Supanić, ki je s tako zavzetostjo pomagala pri pripravi – barvanju stiropornih podlag za lažjo predstavitev risb.

Jožica Piltaver
spec. pedagoginja



Pa še nekaj besed sostanovalk ob otvoritvi razstave gospe Mire Pirman:

DANICA KERIN: Bilo je veliko ljudi iz C oddelka in iz A oddelka. Bil je tudi kulturni program. Vodila ga je gospa Jožica. Nastopal je pevski zbor z Gregorjem in Matjažem. Gregor je igral na harmoniko. Gospa Mira je sama zaigrala na sintisajzer. Zaigrala nam je tri skladbice: O zvončku, Uspavanko in Mi se imamo radi.

LIDIJA KASTELIC: Gospa Mira je razstavila svoje risbe. Zelo so lepe. Suzana ji je pomagala – pobarvala je vse plošče.

DARINKA OPRČKAL: Lepa razstava je bila. Meni je bila najlepša risba rožic. Tudi vse ostale risbe so mi bile lepe.

Pesmi (po pripovedi) Mire Pirman

Sneg

Sneg pokriva vse po redu, polje, hrib in gaj.
Mi pa drsamo po ledu, da je kaj. Mi pa drsamo po ledu, da je kaj.

Snežinke

Bele snežinke, zvezdice bele, padajo, padajo tiho z neba.
Padajo, padajo tiho z neba.

Bele snežinke, zvezdice bele, iščejo, iščejo pot do sveta,
iščejo, iščejo pot do sveta.

Mravljice

Mravljice gredo spat, je jesen prišla.
Hladna megla lega, vsak je rad doma.
Zložijo tipalke in zapro oči,
zdaj pa naj megla krog in krog podi.

Jesen

Jesen rumena, dobra žena,
otroci se je vesele na drevju,
rdeča in rumena jabolka zore.

Kostanjček

Kostanjček zaspanček na veji visi,
ves zavit v lupino prav sladko še spi.
Tedaj pa zapihal je veter močan,
kostanjček zaspanček je padel na plan.

Žogica

Skoči, skoči žogica,
preljuba mi igračka.
Skoči sem, skoči tja,
in takoj sem spet doma.

Snežak

Tam na hribčku mož stoji,
če ni sonca se smeji,
pisker rdeč na glavi ima, to snežak je pravi.

Zima

Zima je najlepši letni čas. Spominja me na vrtec, ko sem delala z otroki. Hodili smo na sprehode, se sankat, delali snežene može. Spominjam se, kako so vzgojiteljice pričarale otrokom pravljичni svet zime z lutkami, pesmimi in novoletno jelko. Doma se spomnim, da mi je ata naredil sanke, tako da sem se hodila sankat. Spletla sem tudi kapo, rokavičke, nato pa smo se s prijateljski kepal. Igrali smo se palčke in princeske, ki jih tudi predstavlja zima.

Pesmi zbrala: Vera Zagrajšek in Matija Dobovšek
Služba socialne oskrbe

Zimske igre na Rogli

Z Impoljce smo se odpeljali ob sedmi uri. Na Roglo smo prispeli ob pol devetih. Na Rogli nas je pričakal sončen, a vetroven dan. Dobili smo štartne številke, se ogreli in začeli s predtekmovanjem v krpljanju. Dolfi je tekkel na sto metrov, Peter pa na dvesto. Ko smo odtekli smo se okrepčali s čajem in se počasi odpravili proti dvorani Golovec v Celju, kjer nas je čakalo kosilo. Ko smo nahranili naše trebuščke, smo se odpravili na zdravstveni program. Tu so nam pregledali zobe, naš sluh in našo telesno vzdržljivost. Sledila je večerja in slavnostna otvoritev Zimskih iger Specialne olimpiade Slovenije. Olimpijski ogenj je v spremstvu športnika SOS Prižgal Jure Franko.

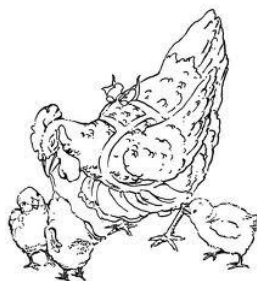
Zabavali so nas akrobatske in plesne skupine in pevka Manca Špik. Utrujeni po napornem dnevu smo se odpravili proti dijaškemu domu, kjer smo prespali. V nedeljo zjutraj smo se zbudili ob pol sedmih in po zajtrku smo se znova odpeljali proti Rogli. V hotel Planja smo šli na kavo in počakali na začetek finalnih bojev. Prvi od naju je nastopil Peter in osvojil drugo mesto na dvesto metrov. Kmalu za njim se je proge lotil Dolfi in osvojil tretje mesto na sto metrov. Po najinih tekih smo si ogledali tudi tekmovanja v smučanju. Okoli poldneva smo se vračali v Celje, kjer je sledilo kosilo in podelitev medalj in priznanj.

Medalje sta podeljevala atletinja Martina Ratej in nekdanji nordijski kombinatorec Dejan Plevnik. Ko sva dobila medalje je sledila zabava in zaključek iger. Nato smo se poslovili z drugimi športniki in se odpeljali proti Impoljci. Te zimske igre so nama bile super in sva zelo uživala. Spremljal in spodbujal naju je Slavko.

Dolfi Stojnšek in Peter Košak
Zapisal: Slavko Eisenkoler

Bila sem doma na počitnicah

Bila sem na počitnicah en teden. Doma sem iz Ljubljane – Polje, Cesta v Kresnice. Doma imam mamico, brata Željka, nečakinjo Danijelo in bratovo ženo Drago. Imam jih rada kot ne vem kaj! Rada imam tudi Evico in Žarka. Tisoč poljubčkov jim pošiljam. Doma sem čuvala kozice. Imamo tri kozice. Ne bi jih dala zaklati. Šla sem na sprehod s kužkom. Ime mu je Franko. Moj stric mi je dal Mikico – igračko. Doma imamo tudi kure in piščančke. Rada prepevam. Najraje zapojem Dan ljubezni. Rada imam vse ljudi na svetu. Teta Danica me je čuvala. Dala mi je sončnico in klobuk na glavo.



Mira Mijatović

Na letovanju v Atomskih Toplicah

Bila sem na letovanju v Atomskih toplicah – v Podčetrtku. Skupaj smo bili: moj prijatelj Martin, Dragica, Franci in Lojze. Spremljali so nas: Alenka, Sandra in Matjaž. Matjaž nas je peljal s kombijem. V Podčetrtku smo bili tri dni: v sredo, četrtek in petek. Stanovali smo v apartmaju. Jedli smo v gostilni. Hrana je bila dobra. Jedli smo: govejo juho, krompir, meso, solato in tortico. Pili smo pivo brez alkohola, kavo, sok in lizali sladoled. Dopoldan smo šli v bazen. Voda je bila topla. V bazenu smo imeli pripomočke za plavati. Vsi smo šli v vodo. Dragica pa ni hotela iti. Sedela je zunaj. Martin je šel plavat z Matjažem. Tončka je plavala z Alenko. Mene je učil plavati Matjaž. Popoldan smo se sprehajali, igrali karte in Človek ne jezi se. Bilo nam je lepo. Rada bi šla nazaj.

Darinka Oprčkal

Kresovanje na Impoljci

Vrtnar je spomladi obžagal drevje ter ga peljal na kup na kmetiji. Tam smo prižgali kres. Kresovali smo podnevi, malo z zamudo in sicer 6. maja. Cela četa stanovalcev se je vila h kresu. Ko smo se vsi zbrali, so kres prižgali. S sabo smo prinesli kavo in jo kasneje tudi razdelili. Gospod Marjan nam je na harmoniko zaigral nekaj pesmi. Nekateri so tudi zaplesali in zapeli. Ko je kres pogorel, smo se vrnili nazaj v območje Doma Impoljce. In tako smo zaključili praznovanje prvega maja.

Marta Kačič

Dan prostovoljstva

Ob dnevu prostovoljstva, 17.5.2011, so na Impoljci potekale ustvarjalne delavnice v času od 10. do 12. ure. Naš stanovalec, gospod Rok Strnad je prevzel vlogo novinarja in pridobil vtise tako prostovoljcev kot stanovalcev našega Doma, ki so z veseljem sodelovali na ustvarjalnih delavnicah.

Prostovoljke iz Mladinskega centra Krško so pripravile delavnico Družabne igre. Prostovoljka je povedala, da se s prostovoljstvom ukvarja že 4 leta, najraje organizira »žure« za mlade. Današnjega dne jo je bilo strah, ker ni vedela, ali bo uspela vzpostaviti komunikacijo s stanovalci. Sedaj pravi, da je pri nas zelo zanimivo in se SUPER počuti!!! V delavnico je bila vključena naša stanovalka gospa Marija Karničnik. Na Rokovo vprašanje, ali ve, kaj je prostovoljno delo, gospa Marija pove, da je pred leti tudi sama želela biti prostovoljka, ker rada pomaga. Prostovoljstvo pomeni, da delaš s srcem!

Delavnico Glina je vodila prostovoljka gospa Nada Simončič. Gospa prihaja iz Sevnice, prostovoljka je 27 mesecev. Pravi, da ji prostovoljstvo veliko pomeni.

Z današnjo delavnico je zadovoljna, ker se stanovalci dobro počutijo. Tudi z drugimi prostovoljci se lepo razume. Delavnice se je udeležil gospod Stanislav Žveplan, stanovalec C oddelka. Na Rokovo vprašanje, kako se počuti na delavnici gospod pove, da je super! Izdeluje pepelnik iz gline. Gospodu Žveplanu prostovoljstvo veliko pomeni, ker ima nekoga, s kom se lahko pogovarja.

Današnjega srečanja v telovadnici so se udeležile tudi prostovoljke iz Srednje zdravstvene šole Novo Mesto z mentorico, gospo Mojco Simončič. Gospa Mojca pove, da se s prostovoljstvom ukvarja že 7 let. Na ta način vedno znova pridobiva nove izkušnje in znanja. Pove, da se kot prostovoljka in mentorica zelo lepo počuti. Želi si, da bi bilo čim več prostovoljcev! Danes so prostovoljke pripravile delavnico Risanje rok. Moto delavnice je: »Z roko v roki skupaj!« Delavnice se je udeležil stanovalec C oddelka, gospod Milan Pahole. Na Rokovo vprašanje, kako se počuti, je gospod odgovoril, da se med prostovoljci vedno lepo počuti! Tudi gospa Mira Pirman, stanovalka A oddelka, je zelo zadovoljna. Na vprašanje, ali ve, kaj je prostovoljstvo, pove, da je to nekaj zelo pomembnega, ker se ljudje razumejo in si pomagajo.

Eno izmed delavnic v naši telovadnici so vodile tudi prostovoljke iz Gimnazije Brežice. Mentorica, gospa magistra Gordana Rostohar, se s prostovoljstvom ukvarja že od leta 1989. Prostovoljstvo ji veliko pomeni in se med prostovoljci dobro počuti. Želela bi organizirati izobraževanja, katerih naj bi se udeleževali predvsem brezposelni ljudje. Tako bi lahko začeli delati kot prostovoljci, kar bi pozitivno vplivalo na njihovo samozavest. Gospa danes v našem Domu pogreša kamero, ker želi, da bi čim več ljudi videlo, kako se lahko popestri dan! Sanja, učenka brežiške gimnazije, se že tretje leto ukvarja s prostovoljstvom. Pove, da ji veliko pomeni, če lahko komu pomaga oziroma če svoj čas nameni nekomu, ki potrebuje pomoč. Njena želja je spodbuditi interes za prostovoljstvo pri čim večjem številu mladih. Manja je že drugo leto

prostovoljka. Zanj je prostovoljstvo pomeni pomagati ljudem, ker več ko daš, več imaš! Želi si, da ljudje ne bi mislili samo nase, temveč da vsak v sebi najde prostovoljca. Delavnice se je udeležila naša stanovalka gospa Viktorija Teraž. Na Rokovo vprašanje, kako se danes počuti, z veseljem pove: »Dobro se počutim !«

Stanovalko C oddelka gospo Marijo Kunštek vrsto let obiskuje prostovoljka gospa Milena Trobež. Gospa Milena je zaposlena na CSD Krško. Prostovoljka je od leta 2007. Gospo Marijo obiskuje enkrat na 14 dni. Na Rokovo vprašanje, kaj je prostovoljstvo in koliko ji pomeni, gospa Milena odgovarja: »Prostovoljno delo mi veliko pomeni. Lani sem na obisk k gospe Mariji pripeljala mamo, stanovalko DSO Krško. Spravila sem ju skupaj po 16-ih letih! Moj cilj je, udeleževati se srečanj in se z gospo Marijo družiti tudi v prihodnje.« Stanovalka gospa Marija Kunštek pove, da ima samo mamo in gospo Mileno. Zato ji gospa Milena veliko pomeni. Pravi, da se druženja z njo nikoli ne bo naveličala! Prostovoljko gospo Mileno je navdušil tudi naš današnji »novinar« gospod Rok Strnad. Meni, da je Rok rojen za novinarski poklic in nastope!

Delavnico so pripravili tudi prostovoljci iz KŠTM Sevnica. Prostovoljka gospa Mojca Švigelj pove, da se v našem Zavodu počuti super, ker stanovalci lepo sodelujejo. Upa, da bodo vabljeni tudi v prihodnje. Na Rokovo vprašanje, kaj je prostovoljstvo, gospa odgovarja, da je prostovoljstvo priložnost, ko lahko nekaj daš in zato nič ne pričakuješ, se pa ob tem dobro počutiš! Njen cilj je spodbujanje prostovoljstva pri otrocih v vrtcih in šolah, ker majhna dejanja komu lahko spremenijo življenje. Delavnice se je udeležila stanovalka A oddelka gospa Metka Haler. Na vprašanje, kako se počuti na današnji delavnici, gospa Metka pove: » Danes se zelo dobro počutim. Tukaj so tudi moji iz Brežic. Bilo bi lepo, da je čim več prostovoljcev. Tudi jaz si želim, da bi me obiskovala prostovoljka in mi popestrila dneve!«

Delavnico Peka kruha je pripravila prostovoljka gospa Milena Kerin iz Straže pri Krškem. Gospa Milena skupaj s hčerama že dolga leta prihaja kot prostovoljka v naš Dom. Gospa Milena pove, da je prostovoljstvo druženje z ljudmi in si želi, da bi se v prihodnje prostovoljstvo še bolj razširilo. Gospa pravi, da se še v nobeni instituciji ni počutila tako dobro kot na Impoljci. Poudarja, da v našem Domu še vedno lahko dobi tiste vrednote, npr. iskrenost, na katere je zunanji svet pozabil. Svoje ideje na Impoljci izpolnjuje s pomočjo zaposlenih. Ker je delavnica razširila prijetne vonjave po naši hiši, so se je udeležili številni stanovalci. Stanovalca D oddelka gospod Brane Mlakar in gospa Saša Stare se strinjata, da je gospa Milena odlična mentorica pri peki kruha in ostalih dobrot!



Današnjega srečanja se je udeležila tudi prostovoljka gospa Ana Kostanjšek. Že mnoga leta obiskuje stanovalce D oddelka in jim s svojo prijaznostjo, toplino in izkušnjami bogati dneve. Tako je bilo tudi danes.

Športno delavnico na igrišču DUO Impoljca je pripravil naš delovni inštruktor gospod Slavko Eisenkoler. Pomagale so mu tudi prostovoljke. Na vprašanje, kako je sodelovati s prostovoljkami, gospod Slavko pove, da je delo s prostovoljci zelo zanimivo. Ena izmed prostovoljk vključenih v športno delavnico prihaja iz Sevnice. Na Rokova vprašanja, kako dolgo se že ukvarja s prostovoljstvom, kaj je prostovoljstvo in kaj bi na področju prostovoljnega dela naredila v prihodnje, odgovarja: »Prostovoljka sem že drugo leto. Prostovoljstvo je, ko brezplačno pomagaš tistim, ki pomoč potrebujejo. V

Sloveniji želim več ustanov kot je Impoljca in čim več obiskov strani prostovoljcev!»

Po končanem sprehodu skozi številne delavnice današnji »novinar« gospod Rok Strnad pove, da ga preplavljajo neverjetni občutki, nove zamisli in številne ideje. Današnje sodelovanje s prostovoljci in stanovalci vključenimi v delavnice odlično ocenjuje. Pove, da v vlogi novinarja ni prvič. Ima že nekaj izkušenj. Ne glede na to je bil današnji dan zanj velik izziv.

Njegov moto je: »Sem, torej zmorem!»

»Rad bi postavil mavrico, pod katero bi bili vsi enaki in enakopravni!»

Intervju zapisala in pripravila:

Melita Šepat

dipl. fizioterapevtka

Dan prostovoljstva na Impoljci

Ob deseti uri sem odšla v telovadnico in se vključila v skupino: družabne igre. V skupino sem se že prej prijavila. Na začetku nas je pozdravila gospa Darja, naš pevski zbor pa je zapel nekaj pesmi. Ob druženju sem spoznala prostovoljki iz Litve in Hrvaške, pa seveda iz Slovenije. Z mano je bila gospa Marija iz oddelka D. Igrali smo črnega Petra. Naučila sem se tudi igro: štiri v vrsto. Bile so tudi druge delavnice: peka kruha, izdelovanje izdelkov iz gline, risanje rok, igre na prostem... Ob zaključku srečanja smo povedali, kako nam je bilo všeč in tudi jaz sem povedala nekaj besed. Čas je hitro minil. Prijazen nasmeh ali stisk roke mi veliko pomeni. Veselim se še kakšnega takšnega srečanja.

Marija Karničnik

Srečanje folklornih skupin

V nedeljo so prišli nastopat člani različnih folklornih skupin. Bili so iz Črne Gore in Slovaške. Plesali so in peli lepe pesmi. Zraven so igrali na violino, kontrabas, čembalo. Z gosti se je pogovarjala sestra Gabi, ki jih je tudi pripeljala k nam. Med njimi je bil en gospod, ki ni znal govoriti slovensko, ampak je govoril le po svoje – svoj jezik, je pa slovensko razumel. Bilo je veliko mladih ljudi. Nastopali so v narodnih nošah. Imeli so pester program, prava kulturna in duševna hrana.

Marija Karničnik

Predavanje o Savi

V aprilu smo imeli predavanje o Savi in o premogovnikih. Premogovniki so v Hrastniku, Trbovljah in Zagorju. Premogovniki (rudniki) so, kjer kopljejo premog. Po reki Savi je včasih vozil brod, ker mostov ni bilo. Premog so včasih pobirali kar iz reke Save, šele potem so ga začeli kopati. V Trbovlje je prišel bogataš in odkril premog. In se je razvilo mesto. Govorili so o kolnarjih. Koln pomeni premog. Kolnarji pa so rudarji.

Irena Kužnar

Doma

Po srečanju svojcev sem šla domov za en teden. Po mene je prišla sestra Metka. Doma sem se imela lepo. Kosilo nam je vsak dan pripeljal en gospod, ker mama ne more več kuhati. Bolijo jo noge in po stanovanju hodi s pomočjo hodulje. Po stopnicah pa ne more. Oče še hodi, avta pa ne more več voziti. Ko sem bila doma, sem vsak dan postlala posteljo, delala pa sem

še druge stvari: posesala prah s sesalnikom, včasih pomila posodo. Drugače je posodo pomival oče. En teden je hitro minil in sestra me je pripeljala nazaj na Impoljco.

Irena Polc

Izlet v Trbovlje

MARIJA KARNIČNIK: Že prejšnji dan sem si pripravila, kaj bom oblekla za na izlet. Po zajtrku sem dobila tablete proti bruhanju, potem pa smo okoli osme ure odšli. Sestra Vesna je na avtobusu preverila, če smo vsi prisotni, potem pa smo se odpeljali. Z nami so bili: sestra Vesna, gospod Marjan, terapevtka Tatjana in socialna delavka Valentina. V Trbovljah nas je pričakala ena gospa. Šli smo v Delavski dom in si ogledali film o zgodovini Trbovelj in rudarjev. Presenetil nas je škrat, ki nam je ponudil dobro pecivo. Šli smo tudi v Muzej, v katerem sem videla zibelko in posteljo ter rudarja. Šli smo še na kavo. Pisali smo svojcem. Na koncu smo šli v cerkev. Župnik nas je prijazno sprejel. Malo smo zmolili, potem pa dobili kartice in zloženke o cerkvi. Potem smo še pojedli in se vrnili nazaj na Impoljco. Imeli smo se lepo in imeli smo lepo vreme.

DARKO AJDIŠEK: Od doma smo šli po osmi uri zjutraj. Okoli devete ure smo že prispeli v Trbovlje. Najprej smo si ogledali film o mestu, nato rudarska stanovanja in muzej, na koncu pa še cerkev. Najbolj mi je v spominu ostala razstava v muzeju – o rudarstvu. Nazaj grede smo se ustavili še v Hrastniku, kjer smo imeli malico. Domov smo se vrnili okoli dveh.

ANICA ZARAČ: Bilo mi je všeč. Imeli smo se lepo. Videla sem rudarje. Rudarji so kopali premog. Šli smo tudi na kavo. Z nami so bili sestra Vesna, gospod Marjan, terapevtka Tatjana in socialna delavka Valentina.

MARTA ŽNIDER: Šli smo zjutraj, po zajtrku. Spomnim se rudarjev. Sprejela nas je ena gospa. Zraven je bil še škrat – rudarski škrat, ki nam je postregel z mandeljčki.

OLGA VUGRIN: Na izletu je bilo lepo. Bili smo v Trbovljah. Pokazali so nam rudarska stanovanja. Videla sem, kako so včasih živeli.

MARIJA AMBROŽIČ: Na izlet smo se peljali z avtobusom. Bilo mi je všeč. Šli smo po zajtrku. Vrnili smo se do kosila.

MARUŠA ČARMAN: Na izlet smo šli v Trbovlje. Kustos nam je pokazal rudarska stanovanja. Prijatelj nama je kupil jagode.

ANKA PLAVŠIČ: Na izlet smo šli v Trbovlje. Peljali smo se z avtobusom. Šli smo v muzej. Ogledali smo si tudi rudarska stanovanja in cerkev. Sprejel nas je rudarski škrat, ki nam je dal pecivo. Na začetku so nam pokazali film o mestu in zgodovini rudarstva in to mi je najbolj ostalo v spominu.



IRENA KUŽNAR: V Trbovlje smo se peljali skozi Rimske toplice, pa potem skozi Dol pri Hrastniku. V Trbovljah sem videla dimnik, ki je najvišji v Evropi. V višino meri 360 metrov in stoji pri termoelektrarni. Ob prihodu v Trbovlje smo šli v Delavski dom in si ogledali film o rudarjih. Ogledali smo si tudi muzej in rudarska stanovanja. Bila sem vesela, da smo srečno prispeli v Trbovlje in nazaj. Vrnili smo se okoli druge ure.

SONJA KEBE: Najbolj sem si zapomnila knapovska stanovanja. V muzeju pa mi je bil všeč kip knapa s krampom. V gostilni so sedeli za mizo, na tleh pa so imeli pljuvalnik. Vanj so pljuvali. Rudarji niso smeli kaditi, zato so se navadili tobak »čikat«. Potem pa so vsake toliko pljunili. Videla sem tudi cerkev z lepimi slikami in ikonami.

MILOMIR GLAMOČANIN: Na izletu je bilo v redu. Škrat Perkmandelc nam je dal pecivo – mandeljčke. To je pecivo iz testa. Šli smo z avtobusom. Vozili smo se okoli ene ure v eno smer.

IRENA KUŠTRIN: Rudarska stanovanja so bila majhna. Za tiste čase so bila dobro opremljena. Imeli so že stranišča pri stanovanju – zunaj, v stanovanju pa vodo. V novejšem stanovanju je bil tudi pralni stroj. Sobe so se mi zdele hladne. V eni postelji je spalo veliko ljudi. Prostora ni bilo veliko. Oče je hodil na delo v rudnik, mama pa je ostala doma, kuhala in skrbela za družino. Taka stanovanja so lahko dobili le tisti rudarji, ki so bili poročeni in so imeli otroke.

JOŽE TKALIČ: Na izletu sem videl muzej. Imeli smo dva vodiča in vodičko. Razdelili smo se v dve skupini. Ena je šla najprej v muzej in nato v rudarska stanovanja, druga skupina pa obratno. Pokazali so nam tudi film o Trbovljah. Ogledali smo si tudi cerkev, kjer nas je sprejel župnik. Dal nam je zloženko o cerkvi in kartico. Bilo je lepo in ni mi žal, da sem šel.

IRENA POLC: Na izletu smo si ogledali film o Trbovljah, pa tudi cerkev. Do cerkve smo šli po stopnicah. Župnik nam je nekaj povedal in nam dal razglednice. Šli smo tudi v muzej. Videla sem majhno zibelko za dojenčke. V stanovanju je bila v sobi postelja, ki je bila zelo lepo postлана. Pred Delavskim domov sem videla enega gospoda, ki je prodajal jagode. Bile so drage. Nato smo šli prosti domu. Vmes smo še malicali. Bilo mi je všeč. Drugo leto bom spet šla.

NENAD NIKO ZUPANIČ: V modernem avtobusu, obe »sestri« in Marjan, so krmilili našo družbo, vsekakor zelo uspešno. Pišem bolj subjektivno, saj sem že pred mesecem dni pričel trepetati pred hojo po Trbovljah, kjer si je večina ogledala film in muzej rudnika rjavega premoga ter njegov pomemben prispevek k slovenski industriji. Nazaj grede je šofer avtobusa ustavil in podali smo se na piknik ob vznožju hriba: velik sendvič, banana in hladna plastenka čiste vode. Potem smo se vrnili v Sevnico in doletela me je naloga – vsekakor častna naloga, da kaj napišem o izletu.



Izlet v Novo mesto

V Novo mesto smo se peljali skozi Otočec. Tam sem videl štiri labode. V Novem mestu pa sem videl tovarno zdravil Krko. Zapeljali smo se tudi do Doma starejših občanov. Šli smo mimo bolnice in cerkve. Dom je v Bršljinu. Bršljin je del Novega mesta. Na poti nazaj smo se ustavili v gostilni. Pil sem kavo s smetano. Z nami so bili terapevtka Lili, sestra Verica, Jožica, Slavko in sestra Gabi. Vreme je bilo lepo. Naš šofer nas je varno vozil. Bilo mi je lepo in drugo leto bom spet šel.

Rudi Konec
Zapisala Marija Karničnik

Obisk pekarnice v Sevnici

Marca 2011 smo s skupino obiskali pekarno Kruhek v Sevnici. Na obisk so odšli: MARIJA AMBROŽIČ, MARIJA KARNIČNIK, RUDI KONEC, IRENA KUŠTRIN, ANKA PLAVŠIČ, IRENA POLC, JOŽE TKALIČ, OLGA VUGRIN, ANA ZARAČ, MARTA ŽNIDER, spremljali pa smo jih Silva Drstvenšek, Gorazd Pavčnik in Tatjana Kolar. Naj omenim, da sem povabila vse stanovalce, a nekateri niso želeli iti. Odpravili smo se okoli devete ure in se vrnili do kosila. Stanovalci so dan opisali nekako takole:

Bilo je zelo lepo. Pred pekarno nas je pričakal gospod Karli Kozole. Odpeljal nas je v pekarno, kjer smo si umili roke, si oblekli predpasnike in na glavo dali kape. Nato smo vstopili v delavnico. V velikem mešalniku smo dali zamesiti testo. Naredili smo 15 kilogramov testa. V takem mešalniku ponavadi naredijo do 150 kilogramov testa in iz njega naredijo od 70 do 80 kruhov. Ko je bilo testo pripravljeno, ga je gospod Karli razrezal na pet enakih delov. Nato smo te kose raztegnili kot testo za pico. To raztegnjeno testo je potem dal v stroj, ki jih je narezal na male delčke. Te smo polagali v drug stroj, v katerem so nastali mali svaljki. Svaljke smo preložili na delovni pult in začeli oblikovati. Naredili smo pletenice, preste, ptičke, polžke, spirale in še razne umetniške oblike. Dva dela pa je dal v stroj, ki je oblikoval male hlebčke, iz katerih smo naredili kajzerice, smejkote, makovke in sirovke. Nato smo testo naložili na velike pladnje in jih dali v toplo komoro vzhajat. Vzhajalo je pol ure. Med tem smo si malo spočili, spili sok in pojedli makovke. Ogledali smo si tudi pekarno. Videli smo skladišče, kjer je shranjena moka, sladkor, sol, marmelada in drug material. Vse je bilo v velikih vrečah in posodah. Marmelada je bila v vedrih. Ogledali smo si tudi peč za peko krofov. Na pustni torek so v tej pekarni spekli 25.000 krofov. Spekli so jih tudi za celo Impoljco. Po peki gredo izdelki na ohlajanje in na koncu jih še pakirajo. Pri tem je zelo pomembno, da je vse čisto. Delavci pridejo delat zvečer (eni ob šestih, drugi ob desetih) in delajo

celo noč, da lahko imamo potem svež kruh. Zjutraj so delali trije, drugače pa je skupaj zaposlenih 30. Videli smo, kako so delali potičke in rogljičke. Potem je prišel čas, da damo v peč tudi naše izdelke. Pekli so se pol ure, nato so jih vzeli ven. Tega nismo delali mi, ker je peč vroča in nevarna. Na koncu smo še pakirali pečeno pecivo v škatle, se zahvalili gospodu Karliju in se odpeljali nazaj na Impoljco. Vse smo potem pojedli naslednji dan. Seveda smo pecivo namenili tudi tistim članom skupine, ki niso bili z nami. So nam kar malo zavidali, ker smo bili vsi tako zadovoljni in navdušeni.

Naši skupni vtisi so bili:

- bilo je zelo lepo
- gospod šef je bil zelo prijazen z nami
- pek je bil zelo prijazen in sposoben in nam je ve lepo pripravil; hvala mu
- bilo je zanimivo
- še dobro, da sem šel, ker mi je bilo zelo lepo
- gospod Karli je bil zelo prijazen in želim, da mu pišemo in se zahvalimo
- za prijaznost, vodenje, sprejem

Zapisala: Tatjana Kolar
delovna terapevtka

Izlet na morje

V petek, 20. maja smo odšli proti morju. Potovali smo z vlakom do Ljubljane in tam presedli na vlak za Primorsko. Tja smo prišli ob približno dvanajstih. Hrano in pijačo smo imeli s seboj. Ogledali smo si luko Koper ter se malo sprehajali po mestu. Videli smo morje in nekaj ladij. Ob dveh smo z vlakom krenili nazaj proti Sevnici. S Sašo sva se imela kar lepo, le utrujena sva bila od vožnje. Drugič bova šla na kakšen krajši izlet.

Brane Mlakar

Pohod na Jablanco

Po zajtrku smo se zbrali v BE Mrtovec in od tam krenili proti Jablanci. Pot nas je vodila večinoma po gozdu, ki se že počasi prebuja. Cilj je bil pri domačiji gospoda Ocvirk Francija. Tam smo pojedli malico in se odpočili. Tudi žena gospoda Ocvirka nas je pogostila s piškoti in jabolčnim zavitkom. Počasi smo se vrnili na izhodiščno točko, saj nas je v BE čakalo kosilo. Bilo je zelo prijetno in želim si še kakšen tak pohod.

Rajko Požek

Projekt Očistimo Slovenijo 2012 in naš odziv nanj

Zadnjo soboto v mesecu marcu je Slovenija že drugič deležna vsedržavne čistilne akcije. Tokratni cilji akcije se spogledujejo s čiščenjem okolja na globalni ravni, tako se bodo od marca do septembra ekološke akcije zgodile v več kot sedemdesetih državah. Tudi to je bil še dodatni izziv, da za okolje v okvirih našega doma poskrbimo sami. K temu nas je spodbudilo tudi pomladno sonce, ki je ravno v teh dneh v naše kraje povabilo pravo pomlad. Naš odziv je bil odločen že dva dneva prej, v četrtek, 22. marca 2012. Člani zaposlitvenih skupin in njihovi mentorji so skoraj brez izjeme zavihali rokave. Si nadeli zaščitne rokavice in pobirali drobne odpadke, ki se najdejo na prostoru našega dvorišča in parka. Drug drugemu smo bili zgled in spodbuda. In dobra volja. Še sonce, pomladno žvrgolenje ptic in številne cvetoče trobentice so nas spodbujali. Napeli smo svoje oči, roke so urno segale k tlom. Našlo se je, zlasti v bolj skritih kotičkih stvari, ki tja nikakor ne sodijo. Edini smo si bili v spoznanju čiščenja pred lastnim pragom. A naš odziv, da moramo za okolje tudi sami nekaj storiti, ni deležen le enega dne. V DUO Impoljca poteka projekt Varčevanja in učinkovite rabe energije in vode, kjer se poleg

razmišljanja o smotrni porabi zavedamo, da viri energije in vode niso neomejeni, zato želimo z našim ravnanjem doseči čim več. Za naš svet, za naše okolje. Zase.

Matija Dobovšek
Služba socialne oskrbe

Nedeljsko branje

Nekega nedeljskega popoldneva me je zgrabila neizmerna želja, da bi brala. Pa ne revije, časopisa, strokovne literature. Rada bi brala knjigo. Že dalj časa nisem šla v občinsko knjižnico, ker se mi je nazadnje zgodilo, da sem domov prinesla cel kup knjig pa nisem nobene prebrala, ker nisem imela časa in tudi pritegnila me ni nobena. Kako naj danes potešim svojo željo po branju? Zavila sem v prazno sobo moje odrasle hčere. Ozrla sem se po polici polni knjig, ki sem ji jih kupila tu in tam, saj zelo rada bere. Najbrž sem jo s tem okužila sama. Prva knjiga, ki mi je prišla pod roke je bila v angleškem jeziku. Z zanimanjem sem jo odprla. Me prav zanima, če še razumem kaj napisanega v angleščini. Usedla sem se na hčerino posteljo in začela prebirati. Ne samo, da sem jo razumela, še celo zelo zanimiva je bila. In ker je bil zunaj prav lep sončen dan, sem se preselila s knjigo na ležalnik in brala in brala. Knjiga me je tako pritegnila, da sem se odločila in prevedla odlomek tudi za vas. Ne vem ali je knjiga prevedena v slovenščino. Jaz sem odlomek, ki mi je bil najbolj všeč, razumela nekako takole:

Mislim, da bom postal zelo dober astronom. Da bi bil dober astronom, moraš biti inteligenčen in jaz sem zelo inteligenčen. Razumeti moraš delovanje strojev in jaz zelo dobro vem, kako delujejo stroji. Biti moraš nekdo, ki ne postane nor, kadar je sam v majhnem vesoljskem vozilu tisoč in tisoč milj oddaljen od obličja zemlje, ki ga ni strah biti v zaprtem prostoru, ki nima domotožja. Rad

sem sam v zelo majhnih prostorih, vse dokler ni ob meni nikogar. Včasih se zaprem v zračno omaro v kopalnici, v njej sedim ure in ure in se počutim zelo umirjenega.

Torej bom postal astronaut in imel bom svoj del vesoljskega vozila, v katerem ne bo nihče drug. Tam ne bo nobena stvar rumena ali rjava in to bo zelo v redu. Z drugimi ljudmi se bom pogovarjal preko kontrole odprave na zemlji. Pogovarjal se bom po radijski povezavi in TV monitorju. To ne bodo kot pravi ljudje, ki so tujci, ampak bo izgledalo, kot da igram računalniško video igrico.

Prav gotovo ne bom imel domotožja, saj bom obdan z mnogimi stvarmi, ki jih imam rad. To so razne naprave in računalniki in zunanji prostor. Lahko bom gledal v vesolje skozi majhno okence vesoljskega vozila in vedel bom, da tisoče in tisoče milj ni nikogar, razen mene. Včasih se v poletnih nočeh, ko ležim zunaj na ležalniku in si dam roki ob obraz in pogledam v nočno nebo, pretvarjam da sem v vesolju.

In vse kar vidim so zvezde. In zvezde so prostori, kjer so bile žive molekule ustvarjene pred bilioni let. Na primer, vse železo, ki se nahaja v tvoji krvi, da ne bi bil anemičen, je zgrajeno na zvezdi.

S sabo v vesolje bi rad vzel Tobija. To bo mogoče dovoljeno, ker astronauti včasih vzamejo s sabo živali za eksperiment. Dober eksperiment lahko narediš s podgano, torej jih bom mogoče lahko prepričal, da bo šel Tobi z mano. Toda, če mi ne bodo dovolili vzeti ga s sabo, bom šel vseeno, ker bi rad, da se mi želje izpolnijo.

Prevod iz knjige angleškega avtorja Marka Haddon-a: The Curious Incident of the Dog in the Night –Time.

Christopher je petnajstleten avtističen deček in piše svojo knjigo. Rad je sam,

vedno govori resnico, ne razume odraslih, ki vedno govorijo v metaforah, ne mara rjave in rumene barve, ne mara, da kdo kriči nanj, nima rad tujcev, ko govori ne more gledati nikogar v oči, rad ima živali, posebno svojega ljubljenočca Tobija, ki je podgana,...

Knjiga me je popeljala v neke druge dimenzije. Usmerila me je k temu, da pogledam svet z druge perspektive. V nov svet, o katerem ne pomislimo mi, ki smo »normalni«. Kaj podobnega se dogaja tudi v glavah naših stanovalcev, ki so »uporabniki naših storitev«. So inteligentni ljudje, samo njihove predstave o svetu in dogajanju okrog sebe doživljajo drugače kot mi »normalni«.

Zapisala Martina Hafner
dipl. med. sestra

»Impoljca je moj novi dom«, pravi Kristina Murn

Impoljca

Impoljca je moj novi dom,
saj bilo je življenje v bloku pravi polom.

Odšla sem od ljudi,
med katerimi tudi zdrava ne bi shajala.

Ko sem prišla na Impoljco,
spoznala o življenju sem vso resnico.

Lepo so me sprejeli
in dobrodošlico zaželeli.
Čutila sem srečo v novem okolju,
česar ni bilo vsega v izobilju.

Imamo kmetijo in psa Ajša,
ki ga ima rada generacija mlajša.
Povsod je lep svet,
ko spoznala sem ljubezni splet.

Nič ne pogrešam mesta
in odločitev je sveta.
Ko si ogledujem hribe spoznavam,
da nimam nobene izbire,
saj se mi tako odpira nov kraj,
ki pa je še lepši kot nekdej.

Praznični čas

Rada se spominjam novoletnih praznovanj, posebno pa Miklavža. Šesto leto teče, odkar sem na Impoljci. Miklavž nas je že obiskal in nam razdelil darila. Bil je zanimiv, nato pa smo težko čakali Božička. Postregli so nam s piškoti, ki smo si jih sami spekli. Vse, kar smo pogrešali, je bil sneg. Dnevi so hitro minevali in že je bilo novo leto, ki pa mi je ostalo najbolj v spominu. Čakala sem ga sama in pisala o starki, ki je čakala novo leto sredi zasnežene pokrajine in se spominjala novoletnega praznovanja v mladostnih dneh. Tudi moje je bilo podobno, saj ni bilo tako bleščečih praznovanj kot danes. Pogled se mi je ustavil na smrečici, na kateri so se svetlikale lučke. Bilo je tudi polno vate, ki je spominjala na sneg. Ozrla sem se na uro in v velikem pričakovanju odkrila, da je le še ena ura do novega leta, ki pa sem ga prespala. Težko sem odprla oči in ugotovila, da smo že po ure v novem letu. Obrnila sem nov list na koledarju in tako se je tudi za mene začelo novo koledarsko leto. Minilo je mesec dni in to je zaključek vseh praznovanj, ki smo jih končali s svečnico, ko smo pospravili jaslice in smrečico. Le darila so znak, da je bilo za nami nekaj pomembnih pričakovanj in hkrati praznovanj. Zaželela bi le srečno do leta.

Moj veseli dogodek

Bilo je leta 1970, ko sem bila med sezono zaposlena pri Počitniški skupnosti Celulozar Krško v Materadi blizu Poreča. Vroč julijski večer je bil, ko je šla natakara Irena v bližnji hotel Turist na ples. Kuharica Martina jo je za šalo malo polila, toda Irena ji ni ostala dolžna. Naslednji dan, ko je na dvorišču Martina jedla kosilo, ji je Irena v pet litrov velik lonec natočila vodo in ji skozi okno zlila na glavo. Jaz gledam, a ko sem videla prihajati upravnika, sem se začele od srca smejati. Smejala sem se in šla v pomivalnico, kamor je prišel tudi upravnik ter ponavljal: »Kristina, knjižico ti bom dal...!« Jaz pa sem se tako smejala, da se nisem veliko zmenila za to, da bi mu povedla, da je nisem jaz polila. Bilo je še veliko veselega in smešnega do današnjih dni, toda nobeden dogodek mi ni ostal tako v spominu kot ta.

Slovo

Mnogo v življenju
pretrpela sem gorja
vse tja do širnega morja.

Poskušala bom to pozabiti,
čeravno težko bo to storiti.

Tako mnenje, tak odnos,
greni karakter in ponos.

Večkrat mislim na svoj dom,
ki ga videla več ne bom.

Kruta usoda me je
popeljala v tuji svet,
v katerem težko je živeti.

Ljudje so zlobni,
nič veseli,
ker so meni lepoto
življenja vzeli.

Morala bom iz mesta,
saj do Impoljce vodi
široka cesta.

Tam našla bom svoj mir,
saj upam, da ne bo
samo prepir.

Epilog

Skomignila sem z rameni in odšla. Kaj pa bi dosegla pri takih ljudeh, ki so polni samozavesti, hkrati pa ranljivi kot otroci? Trudila sem se, da nisem klonila pod njihovim vplivom, ki bi me naredil melanholično v njihovi družbi. Koliko trpljenja sem doživela v prvih letih bolezni! Morala sem delati vse, ne glede na moje stanje. Še mati je rekla, da sem se tresla, saj ni nihče poznal bolezni, le delati sem morala, pa naj bo to doma ali v službi. Nisem premagala bolezni, ki je tako spodkopala moje zdravje. Šele z leti sem se ustalila. Vsa ta dolga leta sem bila doma v vasici ob vznožju gričevnatega sveta, ki se imenuje Škrjanče. Na lepem kraju je stal naš dom, ki ga pa že zdavnaj ni več, saj sta brat in svakinja že pokojna. Tako to pride, če je bolezen pri hiši. Jaz sem se že pred

leti odselila v mesto, saj je bil to edini izhod, da sem svobodno zadihala. Minila so leta in so me invalidsko upokojili, saj nisem več zmogla težkega dela. Preteklo je eno obdobje, da sem sprejela bolezen in hkrati upanje ... Res je bilo težko, toda z voljo in s trdom sem doživela spoznanje, ki mi je prineslo olajšanje in smisel življenja. Tak je epilog mojega truda, ki sem ga živela v obliki različnih zgodb še iz let, ko sem bila zdrava. Na tista leta so mi ostali le še spomini. Vsa leta bolezi sem se trudila in nisem niti za trenutek izpustila vajeti iz rok, da sem dosegla stanje, ki ga doživljam zadnja leta. Posebno se mi je izboljšalo stanje, ko sem prišla živeti na Impoljco, kjer sem se pobrala psihično in organsko. Že peto leto živim na Impoljci in moram reči, da sem šele tu spoznala prave vrednote, ki so me presunile do dna srca. Krenila sem na pot spoznanja, da ne fantaziram ali kako drugače ne podoživljam duševne bolezni. V uteho mi je tudi, da imam kar nekaj dobrih prijateljic med zaposlenimi in sem jim za razumevanje iz dna srca hvaležna. Taka je moja zbirka različnih zgodb, ki jih piše življenje. Polno je bilo boja in trpljenja skozi pretekla leta, saj sem spoznala, kako kruta je duševna bolezen. Toda zavedam se, da upanje še ostaja ...

Jesen

Jesen je bila v deželi,
da vsak bil je vesel,
saj polno se obeta darov
s polj in gozdov.

Ni čudno,
da je opazoval žarke,
ki so se poigravali v naravi,
ko se je ponosen sprehajal v dolini.

Ptice pa so veselo pele,
kot da so tudi one vesele njegove sreče
ob pogledu na polne vreče.

Zemlja je obrodila bogato,
da le bilo bi tako vsako leto.

Veliko se je potrudil,
da se je lahko odpočil.
Čeravno ga je čakalo novo delo,
se ga je lotil še bolj veselo.

Saj izplačalo se je,
da je z zanosom obdeloval polje,

ki mu jeseni je vrnilo trud,
četudi ga je bolel vsak ud.

Ni se zmenil za to,

saj pridelek je bil vreden več kot zlato.

Ponosen je bil, da je kmet,
saj zemlja nudi ljubezni splet.

Ljubil je dolge njive koruze in krompirja,
zemlja bila mu je najdražja.
Ko mu oko je počivalo na njej,
je cenil njen plod že vnaprej.

Kostanjev piknik

Težko smo pričakovali dan, ki je bil napovedan za kostanjev piknik. Končno je napočil in pritegnil marsikoga z zanimanjem na igrišče, kjer smo na travnatem predelu zakurili ogenj. Rudi, Milan in Dušan so pekli kostanj, ostali pa smo posedli po klopek in jih opazovali pri peki, saj je tudi nas zanimalo, kdaj se bo kostanj obarval rumeno. Imeli smo dva kurišča in prva peka je bila končana. Odstopili smo jo otrokom iz sevniškega vrtca, ki so nas obiskali in nam prinesli delček otroške radosti. Veseli smo jih bili in glasno odobravalni njihovo igro z žogo. Vse je bilo v redu, le sonce se ni prebilo skozi temne oblake, kar pa nam ni vzelo veselja in volje do kostanja. Jože in Marjan sta razpotegnila svoj meh in akordi harmonike so splavali širom Impoljce in nas razživali iz otopelosti ter končno spravili v dobro voljo. Zraven smo tudi zapeli, da je postalo bolj živahno. Tudi mi smo dobili svojo vrečko kostanja in vablјiv je bil njegov okus. Razdelili so nam tudi sok, da je ublažil žejo in lažje smo jedli kostanj, ki je kar izginjal iz posode. Bili smo na vrhuncu piknika, ko se je čez oblake prikradlo sonce. Kar nastavili smo se žarkom, ki so že imeli vonj po jeseni. Jedli smo in pili ter se zahvalili otrokom za obisk, preden so nas zapustili in se odpeljali v vrtec na kosilo. Tudi mi smo šli kmalu za njimi in se veselo nasmihali ob dobrem razpoloženju, ki nas je vzpodbudilo, da bomo tudi prihodnje leto pripravili kostanjev piknik. Ura je bila dvanajst in odšli smo na oddelek, kjer so nas čakali s kosilom. Ogenj je dogorel in tako se je na igrišče vrnil mir, čeravno ne za dolgo, saj so po kosilu prišli na igrišče mlajši varovanci igrati košarko. Sonce pa je grelo, kot bi se zavedalo, da je obudilo veselo razpoloženje in doprineslo vedrino in smeh na naš obraz.



Aktivno življenje prinaša kvaliteto

Eden od pomembnih vidikov življenja naših stanovalcev je tudi aktivno preživljanje dneva. Stanovalci so dnevno vključeni v zaposlitvene skupine, v katerih po svojih sposobnostih aktivno sodelujejo, se družijo, spletajo zgodbe, ustvarjajo. V popoldanskem času pa so organizirane interesne dejavnosti, krožki.

Dan je lepši, če ga preživiš v sredi, kjer se počutiš varnega in sprejetega. K temu cilju vsakodnevno stremimo skupaj z našimi stanovalci. Da pa nam ne bi bilo preveč dolgočasno, ves čas skrbimo za obiskovalce, ki jih z veseljem in redno vabimo v naš Dom, pa tudi sami se radi odzovemo na povabilo.

Veliko pozornosti namenjamo povezovanju v lokalni skupnosti, pa tudi v širšem okolju. Veseli smo, da naše vezi segajo v tako širok krog posameznikov, skupin, ki so nam pripravljeni podariti del sebe s tem, ko vstopijo v naš Dom. Sodelujemo z osnovnimi šolami, srednjimi šolami, glasbenimi šolami, društvi, VDC-ji, Mladinskimi centri, muzeji, klubi, knjižnico, kulturnimi društvi in posamezniki. V naš Dom že več kot deset let prihajajo tudi prostovoljke in prostovoljci.

Naše sodelovanje pa sega tudi izven lokalnih meja. Redno sodelujemo na revijah pevskih zborov stanovalcev in zaposlenih v socialno varstvenih zavodih Slovenije, aktivni in uspešni smo pri Specialni olimpijadi, udeležujemo se Festivala za 3. Življenjsko obdobje in sodelujemo s sorodnimi ustanovami po Sloveniji.

Ob vseh aktivnostih skrbimo, da je o dogajanju seznanjena tudi širša javnost, zato redno objavljamo prispevke v lokalnih časopisih. V Domu organiziramo tudi srečanja, z namenom večje prepoznavnosti Doma in povezanosti z okoljem.

Skozi leto organiziramo tudi izlete za stanovalce, pohodništvo, plavalne dneve, srečanja med domovi, srečanja s svojci, praznovanja rojstnih dni, predavanja, piknike, letovanja.

V tej pestrosti ponudbe si lahko vsakdo najde nekaj zase, če to želi ali zmore. Vloga zaposlenih je, da spodbujamo aktiven in pozitiven odnos do življenja, da ustvarjamo priložnosti za to, da se stanovalec lahko potrdi v neki aktivnosti in da doživi uspeh. Vloga zaposlenih pa je tudi, da stanovalcem pomagamo najti nekaj zase. Kaj je uspeh? Za vsakega posameznika je uspeh nekaj subjektivnega, njemu lastnega. Uspeh je nabrati šopek rož, iz katerega v hladni zimi skuhamo topel čaj, uspeh je zaigrati ali zapeti pesem, ki se je spominjaš iz otroštva, uspeh je, če se lahko sam sprehodiš do utice v parku... Vsakemu dnevu dajmo priložnost, da se ga dotakne sreča.

Naj zaključim prispevek z mislijo, ki jo gojimo v našem Domu vsak dan:«Pustite vse cvetove, da cvetijo.» (kitajski pregovor)

Darja Cizelj, strokovna vodja

Klepet ob čaju

V domu Impoljca potekajo skupine svojcev v okviru projekta Klepet ob čaju od meseca oktobra 2004. Srečanja skupin svojcev v Domu Impoljca in bivalnih enotah potekajo običajno ob sobotah, posamezna skupina svojcev se v povprečju sestane dva do štirikrat letno. Skupine svojcev vodi in organizira socialna delavka, ki glede na osrednjo temo srečanja, v skupino povabi tudi drugega strokovnega delavca – specialno pedagoginjo, delovno terapevtko, fizioterapevtko, likovnega pedagoga, dipl. medicinsko sestro, v bivalnih enotah pa tudi vodjo bivalnih enot.

Prvi del srečanja je vsakokrat namenjen sproščenemu druženju in pogovoru, v okviru katerega poteka informiranje svojcev o novostih, ki so vezane na življenje v domu, izmenjavi izkušenj med svojci, medsebojni podpori, pomoči svojcem pri reševanju njihovih stisk in občutkov krivde, samopomoči in razbremenitvi svojcev. Svojci imajo na srečanju skupine možnost spregovoriti o osebnih stiskah in o težavah v odnosu do stanovalca doma. V okviru srečanja skupine lahko svojci podajo tudi predloge, mnenja in morebitne pripombe v zvezi z opravljenimi storitvami ter pridobijo informacije o zadevah, ki jih v zvezi z domom še posebej zanimajo. V drugem delu srečanja običajno potekajo tematska izobraževanja, ustvarjalne delavnice (božične ali velikonočne delavnice), kulturni program, ki ga pripravijo stanovalci ali piknik na prostem.

V projektu Klepet ob čaju sledimo naslednjim ciljem: informiranju svojcev o novostih, ki so vezane na življenje v domu, izmenjavi izkušenj med svojci, medsebojni podpori, pomoči svojcem pri reševanju njihovih stisk in občutkov krivde, samopomoči in razbremenitvi svojcev, izobraževanju, opogumljanju svojcev, pridobivanju mnenj in predlogov svojcev o zagotavljanju kakovostnega življenja stanovalcev doma, povečanju povezanosti in sodelovanja svojcev z domom ter druženju.

Iz rezultatov anket, ki smo jih izvedli, izhaja, da ocenjujejo svojci kakovost izvajanja srečanj skupin s povprečno oceno več kot prav dobro tj. oceno 4,4, kar pomeni, da so svojci s tovrstno obliko skupinskega dela zelo zadovoljni. V praksi se izkazuje tudi, da sta se z izvajanjem projekta bistveno povečali povezanost in sodelovanje svojcev z domom.

Socialne delavke: Mojca Knez
mag. Valentina Vuk
Marija Zidar

Pogovarjali smo se .. in skupaj napisali ... pa
prísluhnímo:

Od nas je odšla Sonja Jelovšek

IVICA HERMAN: Sonja je bila zmeraj vesela. Ko sem šla mimo njene sobe, me je poklicala, da sem jo šla obiskat. Rada je prišla med nas v skupino, ko je še zmogla. Pripeljali so jo na posebnem vozičku. Imela je sestro v Nemčiji, teto Lizo pa v Franciji. Sestra in teta sta jo radi obiskali.

DARINKA KOSELJ: Mene je tudi klicala: »Darinka, pridi k meni, ker si moja prijateljica!« Rada je prepevala. Pela je otroške pesmice.

LIDIJA KASTELIC: Zmeraj se je smejala. Doma je bila iz Rake. K nam je prišla iz Vipave – iz Zavoda, ko je bila stara šestnajst let. Pri sebi je imela punčko – igračko.

DANICA KERIN: Obiskovale so jo nune – sestre, ko so stanovale še na Raki v gradu. Nune so ji tudi pogosto pisale iz Primorke in ji kaj poslale.

DARINKA OPRČKAL: Obiskoval jo je tudi gospod župnik iz Studenca Prinesel ji je sveto obhajilo. Vsak teden jo je tudi obiskala gospa Milena iz Krškega

DARINKA KOSELJ IN IVICA HERMAN: Radi smo jo imeli. Vedno je bila dobre volje. Rada je pesmice pela. Tudi ona je imela nas rada.

JOŽICA PILTAVER: Sonja je bila v Domu na Impoljci od svojega šestnajstega leta starosti, dočkala je devetindeset let – predvsem na postelji, pred leti kaj malega še na invalidskem vozičku, kasneje tudi tega ni več zmogla. A

njen duh je bil močan, srce toplo ... Poznala nas je po imenu, kljub mnogim tegobam ohranjala vedrino, veselje do življenja, podarjala nasmeh in pesem...

Ne bi želela govoriti o njej v tretji osebi in v pretekliku ...,ker trdno verjamem da si tu nekje med nami, draga Sonja in hkrati Tam Nekje, kjer se vsa naša hrepenenja dopolnijo v ne slutenih razsežnostih, duša končno najde izobilje svobode, harmonije, Naročje ljubezni ... v kar si tudi Ti trdno verovala, draga Sonja, saj si bila vedno neizmerno srečna, ko ti je duhovnik prinesel Sveto obhajilo – Boga samega. Hvala, draga Sonja, za zgled neizmerne potrpežljivosti, tople naklonjenosti. Ko z nebes smehljaje zreš na nas, se nas spominjaj v molitvi pred dobrim Bogom, nam bodi priprošnjica ... da se nekoč srečni objamemo ...

Naš praznični december

DANICA KERIN IN JOŽICA KRAŠOVEC: Peljali smo se s kombijem. Šli smo na obisk v Sevnico v Varstveno delovni center. Videli smo, kako tam delajo. Videli smo tudi razstavo izdelkov. Tam je bil starejši gospod. Igral je na harmonij. Nekateri varovanci so igrali na take inštrumente, kot jih imamo mi. Vsi skupaj smo peli. Zapeli smo več pesmi. Na koncu smo zapeli Sveto noč. Bilo nam je lepo.

LIDIJA KASTELIC: Tudi v mesecu decembru sem morala hoditi na dializo v Krško. Tudi tam smo praznovali. Dobili smo večerjo. Bila je dobra. Zraven smo dobili piškote. Vsi smo dobili darilo – paket. Notri je bila brisača in kemični svinčnik. Darila sem bila vesela. Brisačo imam shranjeno v omari, kemični svinčnik pa imam v torbici. Včasih mi pride prav, če se moram podpisati.

IVICA HERMAN: Jaz sem bila na plesu v Sevnici v hotelu Ajdovec. Imeli smo srečanje Društva Sožitje. Obiskal nas je Božiček. Prinesel nam je darila: čokolado, kekse, krožnik in kavo. Tam smo imeli tudi večerjo. Bila je zelo okusna: pohan zrezek, pečenka, restan krompir in solata. Ob koncu so na vozičku pripeljali še torto. Gorele so svečke. Vsak je dobil košček torte. V Sevnici sem videla stare znance: najbolj sem bila vesela Marice iz Lončarjevega dola. Dolgo sva se pogovarjali. Bili sta skupaj z mamo.

DUŠICA STEVANOVIĆ: V mesecu decembru sem bila doma. Bila sem pri mamici. Doma smo v bloku. Mamici je ime Cveta. Moja mamica je lepa in dobra. Z mamico sva skupaj pili kavo s smetano. Doma sem gledala televizijo. Gledala sem tudi revije. Mama mi je pobarvala lase. Sedaj sem lepa. Dobila sem punčko. Z njo sem se igrala. Zdaj imam dve punčki. Eni je ime Fanika, drugi pa Beba. Fanika je blond. Imam brata Jovota. Brat je v Bosni. Stanuje v hiši.

JOŽE PAJK: Jaz sem imel obisk. Prišli so Janko, Ida in Helena. Prišle so tudi punčke. Rekli so, da bom šel enkrat domov. Bil sem vesel. Prinesli so mi napolitanke. Dali so mi denar. Kupil si bom kavico.

MIRA MIJATOVIĆ: Jaz sem bila za božično – novoletne praznike doma. Bila sem pri mami, očetu in bratu z družino. Brat ima posebno stanovanje s posebnim vhodom. Za praznike smo bili veliko skupaj. Veliko smo se pogovarjali. Obiskov nismo imeli. Tudi mi nismo šli nikamor na obisk. Ob teh praznikih se ne hodi na obiske. Brat Željko je šel v pravoslavno cerkev. Tam so molili, peli in zažgali hrastove vejice. Bilo je zelo lepo. Bilo je tudi po televiziji. Tudi jaz sem gledala. Brat je prinesel domov pepel sežganih hrastovih vejic. Pepel smo dali v kadilnico in pokadili hišo. To prinese srečo, k nam pride Bog. K svetemu Bogu smo molili, da blagoslovi hrano. Pripravili smo boljšo hrano: domačo govejo juho s korenčkom in peteršiljem, sarmo, spekli smo kozlička.

Mama je spekla pogačo, notri je dala kovanec. Pogačo smo vrteli okoli in oče je dobil dinar. Pravijo, da bo imel tisti, ki dobi dinar, celo leto srečo pri denarju. Potem smo poslušali muziko in plesali. Nazdravili smo s sokom, ker imam jaz tablete. Imeli smo se lepo. Nazaj v Dom sem se vrnila v nedeljo zvečer, ko so vsi že spali.

Zapisala Jožica Piltaver
spec. pedagoginja

Intervju z Emilijo Makovec

Kater države ste obiskali tekom življenja? Holandija, Nemčija, Avstrija, Češka, Italija, Kanada, ZDA, Anglija.

V katerih od teh držav ste tudi živeli? V Nemčiji in v Kanadi. V Kanadi mi je bilo boljše živeti kot v Nemčiji.

Po čem ste si zapomnili posamezno državo? Češko po zabavi, Nemčijo po urejenih parkih in jezerih, Avstrijo po Grossglockner tunelu, Holandijo po tulipanih in mlinih na veter, Kanado po prelepih jezerih in po visokem stolpu v Torontu, ZDA po naglih spremembah temperature od severa do juga pa po Floridi in Hemingwayevi hiši, kjer je največ ustvarjal, Anglijo po katedralah in muzeju voščenih lutk.

Ali bi se v katero od teh držav še kdaj vrnila? V Kanado.

Kam bi še rada potovala, če bi bilo možno? V Avstralijo in Novo Zelandijo.

Kako ste potovali po državah? Z avtom in avionom.



Kje ste se naučila angleščine in nemščine? Nemščino sem se naučila sama in v službi, ki sem jo dobila v pisarni (v Stuttgartu). Angleščino sem se učila v 6 mesečnem tečaju angleškega jezika za tujce v Kanadi in na kolidžu.

Kaj vam potovanja pomenijo? Potovanja so mi dala duševno in duhovno zadovoljstvo.

Zapisala: Lili Merlino
delovna terapevtka

Pravo potovanje odkrivanj ne temelji na iskanju novega sveta, pač pa na videnju starega z novimi očmi. (M. Proust)

*Vetra ne moremo spreminjati,
lahko pa nastavimo jadra...
In vanje ujamemo veliko lepega...
(neznani avtor)*

Vtisi, vesti, razmišljanja ...

Spomini, spomini

V skupini smo se pogovarjali o preteklosti in beseda je nanesa tudi na tiste davne dni, ko smo gulili šolske klopi. Pogovarjali smo se, kateri predmeti v šoli so nam bili všeč in katerih nismo marali in so nam bili težki. Takole so stanovalci skupine odgovarjali na vprašanja :«Katerega predmeta niste marali, zakaj? Kateri predmet pa ste imeli najraje?»

IRENA POLC: » Angleščine nisem marala, ker mi je bila težka. Najraje pa sem imela gospodinjski pouk, ko smo kuhali.«

IRENA KUŽNAR: » Tudi jaz nisem marala angleščine. Res mi je bila težka. Rada pa sem imela matematiko, saj rada računam.«

ANKA PLAVŠIČ: » Zgodovina mi je bila težka, ker je bilo treba vedeti toliko letnic, pa še snovi je bilo veliko. Rada pa sem imela biologijo, saj imam rada naravo.«

MARIJA KARNIČNIK: » Najbolj mi je bila zoprna fizika, saj so bile enačbe tako težke. Rada pa sem imela slovenščino, ker sem rada pisala. Še vedno rada kaj napišem.«

MARTA ŽNIDER: » Matematika mi je bila zelo težka in je nisem marala. Rada pa sem imela slovenščino.«

IRENA KUŠTRIN: » Najbolj mi je bila zoprna predvojaška vzgoja, ki smo jo imeli v srednji šoli. Pri njej smo se učili prvo pomoč, o orožju in še streljati smo morali.

Potem pa smo dobili oceno. Najraje pa sem imela likovni pouk in še danes rada kaj narišem.«

STANKA VREČA: »Matematiko sem imela rada, a jo občasno tudi nisem marala. Rada sem imela poštევanko, nisem pa marala uporabnih nalog.«

LJUPKA ZAKIROVA: »V šoli me je vse zanimalo in nisem preferirala nobenega predmeta. Po naravi sem radovedna in moj cilj je bil, da osvojim nova znanja.«

SONJA KEBE: »Angleščine nisem marala, ker so mi bila pravila pri njej težka in si jih nisem mogla zapomniti. Besede sem si že zapomnila, pravil pa ne. Rada pa sem imela slovenski jezik. Rada sem pisala spise in pesmi. Pesmi pišem še sedaj.«

MARIJA AMBROŽIČ: »Se ne spomnim. «

MILENA ŠERBEC: »Matematike nisem marala. Računanje mi je bilo vedno težko. Sem pa uživala pri slovenščini, pri pisanju in branju.«

KARMEN LUKICA: »Zoprna mi je bila slovenščina, pa sklanjatve, spreganje, določanje stavčnih členov...ocene sicer nisem imela slabe, marala je pa nisem. V srednji šoli pa sem imela rada mikrobiologijo. Čeprav je bila snov zahtevna, sem jo imela rada, ker mi je bila zanimiva.«

ANICA ZARAČ: »V osnovni šoli nisem marala nemščine. Pri tem predmetu je bilo toliko pravil, da je bilo vse skupaj potem precej težko. Rada pa sem imela materni jezik - hrvaščino.«

URŠKA KODRIČ: »Marala nisem fizike, rada pa sem imela angleščino.«

OLGA VUGRIN: »Slovenščine nisem marala. Ne vem, če sem imela kateri predmet rada.«

LOJZKA MIKLAVČIČ: »Nisem marala fizike, saj sem se trudila in računala, naloge pa nikakor nisem rešila. Je nisem razumela. Najraje pa sem imela glasbeni pouk. Pela sem tudi v pevskem zboru.«

MARUŠA ČARMAN: »Vse predmete sem imela rada, najraje pa sem imela matematiko.«

Zapisala: Tatjana Kolar
delovna terapevtka

Preden sem prišla sem

Živela sem v Domžalah pri moji stari materi. Dobra sva se razumeli, celo hiško sva kupili, seveda z velikim »šparanjem«. Hiška je bila vredna 63.000 mark. Ker sem jaz zbolela, so me dali v bolnico, kasneje pa v dom Impoljco, kjer sem že 8 let. Spomini še vedno uhajajo v mladost, na bivanje v hiški, saj mi je v zimskih dneh dajala veliko topline, še posebno ob večerih je bilo najbolj lepo. Kar sem imela tedaj lepih trenutkov, jih imam sedaj manj. Želela bi jih deliti z nekom, ki bi ga imela rada in ki bi mene cenil in imel resnično rad. A sedaj imam drugo ljubezen, knjige, ki me ne bodo razočarale. Samo okoristila si bom z njimi. To je vse kar lahko napišem.

Ljudmila Majnik

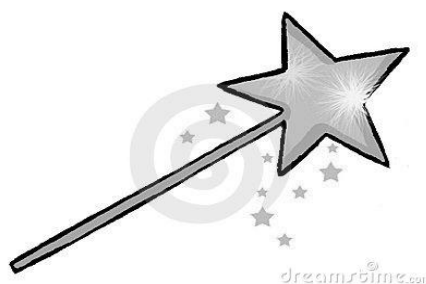
Bila sem v Nemčiji

Skupaj z mojim možem sva bila na potovanju v Nemčiji, ko sva bila še »ledik«. Tega je že veliko let. Šla sva v Munchen k moževi sestri Vidi. Tja in nazaj sva se peljala z njimi. Tam sva bila štirinajst dni. Moževa sestra je živela v bloku. Ima družino. Šli smo v živalski vrt. Gledat smo šli tudi motorje. Ogledali smo si mesto. Vozil nas je sestrin mož Franc. Moževa sestra dela v domu. Kosilo nam je prinesla iz doma. Imeli smo se lepo.

Danica Kerin

Če bi lahko ...

Če bi lahko zavrtela čas nazaj, bi življenje planirala popolnoma drugače. Nikoli ne bi šla študirat kemije, saj mi je študij vzel precej energije. Sicer sem študij dokončala in se zaposlila kot profesorica kemije na srednji šoli. Učila sem prvi letnik. Poučevanje mi je bilo težko. Dijakom kemija ni bila ravno priljubljen predmet in temu primerne so bile tudi ocene. Morala sem dati veliko negativnih ocen. Saj ni šlo drugače, če pa so kontrolne naloge oddajali prazne. To me je spravljalo v stres in zdržala sem le dve leti. Potem sem morala na zdravljenje v psihiatrično bolnišnico. Če bi torej lahko še enkrat preživela tista leta, bi šla za prodajalko čevljev ali pa cvetlic. Mislim, da bi mi bilo lepše in lažje.



Irena Kuštrin

Sodelavki

Letos mineva 60 let, odkar je Dom Impoljca pod svojo streho sprejel prve stanovalce in tudi zaposlene, ki so za njih skrbeli. Nekateri zaposleni so tu delali le krajši čas, spet drugi pa so tu našli svoje poslanstvo in so ostali. Ena izmed njih je bila tudi naša Štefi, ki je na Impoljci delala dobrih 25 let. Bila je dobra in prijazna delavka in sodelavka. Njen pozdrav je bil ponavadi v spremstvu vprašanja: »Kako ste, dekleta?«

Zelo rada je imela cvetje in na prenekaterem od naših vrtov rastejo rože, ki smo jih v dar dobile od nje. Pogosto je okrasje iz njenega vrta polepšalo tudi naše delovno okolje.

Najbolj pa je ljubila svoje tri otroke. Preko njenega pripovedovanja, smo skupaj z njo doživljali njihovo odraščanje. Slišali smo veliko zabavnih zgodbic o njenem najstarejšem sinu in njegovi naklonjenosti živalim. Z enako vnemo in ponosom pa je govorila tudi o mlajših dveh otrocih. Ko so vsi že odleteli iz domačega gnezda, je živela za trenutke, ko so se vračali domov.

Imela je še veliko želja in načrtov, vendar jo je nepričakovano, kot to vedno stori, presenetila bolezen, ki ji je upočasnila korak in ji ukradla kar nekaj načrtov za prihodnost. Kljub temu je v službi dala od sebe največ, kar je lahko. Počasi je začela razmišljati o upokojitvi, ki pa ji žal ni bila dana in tako smo se na mrzel zimski dan od nje za vedno poslovili.

Tebi Štefi v spomin,
sodelavke in sodelavci C oddelka

Naši dragi sodelavki Štefki v slovo

Z novim letom nas je presenetila in pretresla vest, da ste od nas odšla naša draga sodelavka Štefka ... Med nami ste bila od leta 1986 in še prejšnji teden smo se videvali na negovalnem oddelku pri našem skupnem poslanstvu ...

Poznali smo Vas kot dobro delavko – dobro negovalko našim stanovalcem, dobro sodelavko, čeprav Vam je življenje nalagalo posebne preizkušnje, ob katerih marsikdo ne bi zmogel vsega, kakor ste Vi zmogla in kljub vsemu ohranila toplo besedo, topel nasmeh za drugega ...

ISKRENA VAM HVALA, DRAGA ŠTEFKA!

Odpočijte si v naročju Ljubezni same, ki je Večna ... Od tam naj sije Božji blagoslov na Vam najdražjo Vašo družino, na naše stanovalce, na nas – Vaše sodelavke in sodelavce ...

Z vsem spoštovanjem in hvaležnostjo!

V imenu sodelavk in sodelavcev:
Jožica Piltaver, spec. pedagoginja

Skupaj nam je lepo

»Tu je njihov dom«, si zaposleni v mislih nemalokrat ponovimo. Prihajamo mednje, kjer vsak dan, vsaj del dneva preživimo skupaj. Vsi skupaj se trudimo, da so dnevi, ki jih preživljamo skupaj, kar se da raznoliki.

Četrtek je za nas poseben, drugačen dan. Je tisti dan v tednu, ko se stanovalci in zaposleni v Dvorcu zberemo in si namenimo del dopoldneva drug drugemu. Takrat čas teče počasneje. Znamo se umiriti in ob sproščenem

vzdušju ustvariti varen prostor za naša razmišljanja, predloge, želje, težave. Začetek srečanja je posvečen pogovoru o našem počutju, predvsem počutju stanovalcev, njihovemu medsebojnemu razumevanju, morebitnim težavam, ki jih imajo kot skupina ali kot posameznik znotraj skupine. Skupaj zmoremo rešiti na videz še tako nerešljiv problem, pri tem pa si pomagamo z ozaveščanjem pravil lepega vedenja, ki v sebi nosijo poudarek na medsebojnem spoštovanju in razumevanju. Vselej se ustavimo pri načrtovanih aktivnostih v domu, ki bodo potekale v tekočem mesecu in se o njih po potrebi natančneje pogovorimo. Kontinuirano se trudimo ozaveščati že pridobljeno znanje glede aktivnostih, ki so pomembne za ohranjanje njihovega zdravja. Na ta način uspešno pripomoremo k vzdrževanju dobrega psihofizičnega počutja naših stanovalcev skozi vse leto. Naša srečanja so po potrebi namenjena tudi seznanjanju stanovalcev v zvezi s spremembami na področju zakonodaje, ki na kakršen koli način posegajo v njihove pravice. Stanovalci so na srečanju spodbujeni k aktivni vlogi. Svojemu izbranemu predstavniku, ki jih zastopa v Komisiji za prehrano, redno posredujejo njihove želje in predloge v zvezi z sestavo jedilnika. Ob spodbudi stanovalci radi podajo svoje predloge glede tematik, ki bi jih radi obravnavali v okviru srečanj na domski skupnosti. Pogosto so v ospredju predlogi sprostitvene in družabne narave. Na njihovo željo se vsaj dvakrat na leto preizkusimo v naših ustvarjalnih in ročnih spretnostih. V času velikonočnih praznikov v čebulnih olupkih pobarvamo pirhe, v prazničnem decembru pa si pripravimo kekse kot posladek ob kavici v prihajajočih praznikih. Tudi za obilo smeha znamo poskrbeti. Tako se nemalokrat od srca nasmejimo šalam, ki smo jih v naprej vsak posebej pripravili za srečanje. Skozi naš pogovor pogosto prerešujemo tudi najbolj aktualna in zanimiva politična ter športna dogajanja. Pa tudi o vremenski napovedi smo seznanjeni iz prve roke, saj imamo med stanovalci precej dobrega strokovnjaka iz področja meteorologije. Enkrat na mesec, najpogosteje v zadnjem tednu, stanovalcem, ki so tekočem mesecu praznovali svoj rojstni dan, vsi skupaj zapojemo, in ob predhodno izbrani glasbi skupaj tudi prijetno zaplešemo.

Stanovalci in zaposleni smo eno od domskih skupnostih namenili izključno za pogovor o zadovoljstvu z domskim življenjem ter naša občutja zlili na papir.

MARIJA PODLOGAR: Z bivanjem tukaj sem zelo zadovoljna. Dobro se počutim v vaši sredini. Našla sem si tudi tesno prijateljico Kristino, s katero veliko klepetava.

IRENA ŽUPNEK: Dobro se počutim tu v domu. Enkrat letno v spremstvu zaposlenih odhajam na obisk k sorodnikom v domači kraj Šentjur. Rada bi šla še večkrat, predvsem k Mirici.

VILI FUGINA: Najbolj sem vesel, ko mi je omogočeno, da grem na obisk v svoje domače kraje.

TONE OSEK : Tukaj sem zadovoljen in prav ničesar ne bi želel spremeniti. Najbolj sem vesel obiska mame.

SLAVKO ŽIVIČ : Tu se dobro počutim, zelo rad hodim v zaposlitveno skupino v lesni delavnici. Všeč so mi krožki, vesel sem tudi izletov.

DUŠAN SAMOTORČAN: Zjutraj pogledam v sonce, ki vzhaja in zvečer, ko zahaja. Dan je mimo. Ko se ozrem nazaj, je leto naenkrat mimo. Hodim zaposlitveno skupino in v knjižnico in se trudim dan narediti koristen. Gradim na poletju in morju, takrat se zgubim v času. V skupini stanovalcev sem zadovoljen, imam zelo dobrega sostanovalca.

ŠTEFKA MEDVEŠEK: Tu sem že šesto leto. Rada sem tu med vami. Z vsemi se dobro razumem, imam tudi prijatelja Milana. Zelo rada grem na obisk domov, kamor bi šla rada še večkrat.

IVAN RENKO: Tukaj sem zadovoljen. Našel sem svoj mir.

SAŠA STARE: Dobro se počutim tukaj. S sostanovalko se obe trudiva in zelo sva napredovali v najinem medsebojnem odnosu.

MILAN POGLAJEN : Med vami sem skoraj eno leto. Dobro se počutim. Imam dobre prijatelje, s sostanovalcem v sobi se dobro razumeva. Na domsko skupnost zelo rad pridem in mi veliko pomeni.

JOŽE BREGAR: Rad sem tukaj, še rajši zaigram na mojo harmoniko.

BRANKO MLAKAR: Komaj sem obrnil koledar in že je marec. Tako hitro minevajo dnevi. Polno sem zaposlen s sesanjem predpražnikov, z delom v delovni terapiji in vključevanjem v krožke. Rad pridem tudi na domsko skupnost. Rad bi pohvalil svojo prijateljico Sašo, ki mi pomaga pomivati skodelice od kave. To prijateljstvo mi veliko pomeni in si ga želim obdržati.



RUDI BOGOLIN: Tukaj sem zadovoljen, zelo rad pridem na domsko skupnost. Veselim se pomladi in poletja, saj grem takrat lahko na obiske k mojim znancem na kmetijo.

MILAN JERIČ: Tukaj se počutim dobro, dopoldne preživim v lesni delavnici. Vse stanovalce imam rad.

JOŽE OSTERMAN: Zadovoljen sem, imam svoj mir.

URŠKA KODRIČ: Počutim se dobro, lepše mi je kot na prejšnjem oddelku. Imam več miru zase.

OLGA ŽNIDARŠIČ: Dobro se počutim tu med vami, tudi v sobi se z Marijo zelo dobro razumeva. Veselim se obiska domačih, veliko pa mi pomeni bližina kapelice, ki mi nudi uteho.

ANICA TOMEČ: Tukaj mi je lepo in se med vami dobro počutim, a najlepše je biti doma. Dobro se razumeva s sostanovalko Zdenko.

ZDENKA STRAŠEK: V redu se počutim in tudi varno. Dopoldne rada hodim v zaposlitveno skupino, popoldne pa pomagam pri čiščenju skupnih prostorov. Z Anico se v sobi zelo lepo razumeva.

TOMAŽ SLAK: Vesel sem vsakega izhoda domov. Tudi tukaj se dobro počutim, s sostanovalcem sva veliko naredila na najinem odnosu in se razumeva vedno lepše.

TONE SEŠEL: Tukaj sem že 11 let. Počutim se dobro, lepo se razumemo med sabo. Tu imam vse, kar si želim. Dopoldne zelo rad delam v likovni delavnici, sicer pa komaj čakam, da bom šel spet lahko na obisk domov.

KRISTINA MURN: Imam dobro prijateljico, ki mi daje moč. Dobro se počutim med stanovalci in zaposlenimi, ki so prijazni in pripravljeni prisluhniti.

ROK STRNAD: Na domsko skupnost rad prihajam, še posebej mi je všeč, kadar se nasmejimo. V domu se počutim dobro, v prihodnosti pa imam željo prebivati v bivalni enoti.

VLADO BADOVINAC: Z vsemi se dobro razumem, še posebno s sostanovalcem v sobi.

FRANCI KOSEM: Aprila bo eno leto, od kar bivam tukaj. Med vami se dobro počutim, lepo se razumem s stanovalci. Hvaležen sem zaposlenim, ker mi pomagajo pri mojih težavah. Socialni delavki Mojci in sestri Jožici pa tudi zaupam. Sedaj sem v pričakovanju, da grem v Sočo Ljubljana, kjer mi bodo uredili nožno protezo.

KARL RIEDL: Med vami in v svoji sobi se dobro počutim. Jože zaigra, jaz pa rad zapojem.

SESTRA JOŽICA: To uro na domski skupnosti se čas res ustavi, začutimo drug drugega, si izmenjamo mnenja. Vsaka težava, ki je čutiti na začetku še tako zapletena, je ob koncu razrešena. Med nami se čuti povezanost, pripadnost, zaupnost, ki smo jo v vseh teh letih korak po koraku gradili. Smo kot ena velika družina. Vesela sem, da mi je dano te občutke deliti s stanovalci in sodelavci.

Pripravila Mojca Knez
socialna delavka

Hvaležen sem

Na Impoljci živim že skoraj sedem let. Doživel sem že veliko lepega, srečnega, pridejo pa tudi dnevi, ki s sabo prinesejo manj dobrega. Na Impoljci se počutim zelo dobro in lep kraj je.

S stanovalci in zaposlenimi se razumem dobro, še posebej bi rad pohvalil strokovno vodjo doma in mojo socialno delavko. Skozi pogovor postane marsikateri problem veliko manjši. Pohvala gre tudi delovnim inštruktorjema v lesni delavnici, ki sta mi pokazala nov način dela z mizarškimi deli in

zaključnimi procesi pri pletenju košar. Posebej sem navdušen nad kulturnimi in športnimi prireditvami v domu, ki vedno znova popestrijo naš vsakdan. Rad se udeležim sprehodov v okviru programa Mavrične hoje, izletov v hribe in letovanj. Rad skrbim tudi za vsakodnevno svežo vremensko napoved. Skozi študij fizike in matematike sem se namreč naučil prepoznavati specifične vremenske karte. Rad bi se tudi zahvalil zdravstvenemu osebju v domu. Domskega zdravnika in domski psihiatrinji za dosledno in nesebično zdravstveno oskrbo in vse kar je s tem povezano. Pa tudi sestri na oddelku, ki vsakodnevno budno spremlja moje počutje. sem zadovoljen tudi s prehrano, pa čeprav včasih ni ravno po mojem okusu.

Sicer pa vse pohvale tudi naši prijateljici, dobrosrčni in dobrovoljni gospe Ani Kostanjšek, ki kot prostovoljka med nas prihaja ob nedeljah že deset let. Zaradi nje je nedeljsko dopoldne lepše in stanovalci smo ji hvaležni za vsako lepo misel in pozitiven vpogled na svet v naprej.

Ob tej priložnosti ne smem pozabiti tudi na svoja starša. Rad bi si jima zahvalil za njuno ljubezen in potrpljenje, ko mi nesebično in ljubeče stojita ob strani v vsakem trenutku, ko jih potrebujem.

Rok Strnad

*Biti moraš srečen,
da nekoga osrečiš.
Pomembno je nekoga osrečiti,
da bi ostal srečen.
(neznani avtor)*

Članí Literarno novinarskega krožka so zapisali

Hrana

IRENA KUŠTRIN: Od malih do velikih ljudi; otrok, odraslih in starčkov je potrebno vsak dan nahraniti z najmanj tremi obroki: zjutraj, opoldne in zvečer.

Priljubljene so tudi malice ob 10h in 16h. Po 18h ni več dobro jesti večjih količin hrane, ker mora želodec pred spanjem opraviti svoje delo. Hrana mora biti raznolika:

- ogljikovi hidrati (riž, krompir, koruza)
- mleko in mlečni izdelki
- meso in mesni izdelki
- sadje in zelenjava

Majhni otroci zelo radi jedo piškote, sadne jogurte, čokolado in tudi starejši radi sežejo po njih. Jaz zelo rada jem skuto in jetrno pašteto ter deserte in rolade.

TADEJ OREŠKOVIĆ: Najraje jem pomfrit, hamburgerje, čevapčiče, hot doge, pleskavice, školjke, rake, špagete in pice. Moja mami se je naučila kuhati iz kuharskih knjig, in sicer zajčka, segedin, joto, zavitke, piščanca in sarmo. Stara mama mi kuha tudi polnjene paprike in domače nudeljne za nedeljsko govejo juho. Jaz sem se naučil skuhati golaž, palačinke, pudinge in razne jedi. Golaž naredim tako, da skuham papriko, dodam paradižnik in narezano govedino. Ter seveda čebulo. Na koncu skuham še testenine. Italijani radi kuhajo špagete in pico. Rad imam tudi sladice in sicer torte, sladoled, palačinke in sadne kupe.

MARIJA KARNIČNIK: Hrana je pomemben faktor za naše življenje. Sama imam zelo rada ajdove žgance in ocvirke ter polento z mlekom ali belo kavo. Od malega rada jem žgance. Včasih je bila hrana bolj zdrava kot danes.

Pomembna je tudi prava mera ter veliko zelenjave, sadja in vitaminov. Posebno rada pa imam carski praženec, puding in ananasov kompot. Pa tudi pečenice, bele klobase, krompir in zelje ne smem pozabiti omeniti! Od sladic pa še potico in krofe.



SONJA KEBE: Rada jem veliko jedi. Iz fižola lahko naredimo tudi juho, iz stročjega fižola pa solato kot okusno prilogo. Fižol je tudi za enolončnice. Lačna sem. Toda zakaj? Želim se najesti, a hrane ni. Potem zagledam hrano in se nasitim. Ko se človek naje, je vsakdo vesel. Hrana je za vse, ki so lačni.

VOJKO BORŠTNER: Hrano sem imel vedno rad. Ko sem bil majhen deček, sem najraje jedel palačinke, ki jih je pripravila mama, včasih pa kar sam. Hrana je božanska, zato moramo vse pojesti, da je ne mečemo v pomije.

Pust

MARIJA KARNIČNIK: Pust je star običaj. Takrat se našemimo v različne maske. Ko smo našemljeni, smo vsi veseli. Jaz sem predstavljala modo leta 2020. Imeli smo rajanje in dobro glasbo. Plesala sem z vsemi maskami. Najbolj bučni pust praznujejo v Braziliji. Pa še kje po svetu. Nekoč sem bila tudi na Ptujskem karnevalu. Rada plešem s prijateljem Slavkom. Dobili smo krofe, sledi 40 dni pusta do Velike noči.

SONJA KEBE: Vsako leto imamo v Cerknici pustno prireditev. Ob koncu pusta dajo v krsto, ga polijejo z bencinom in zažgejo. Še bolj zanimiva pa je

coprnica Urša. Je zelo velika. Sedi na veliki metli, za oči pa ima rdeče luči. Plesali so tudi polhi in ščuke. Na Cerkniškem karnevalu so nastopili tudi Butalci.

DANIEL GORIŠEK: Vsako leto se udeležim praznovanja pusta. To je dan norčij. Vsako leto se razveselim kurentov. Tudi letos smo imeli v telovadnici rajanje. Za zabavo je poskrbel Marjan Podlogar. Dobili smo tudi krofe. Maske so plesale, bilo je enkratno. Tudi drugi imajo karnevale. Najbolj znan je v Benetkah in v Riu, kjer trajajo ves teden. Pri nas je najbolj znan na Ptuj, ki se ga je letos udeležilo pet tisoč mask.

IRENA KUŠTRIN: Pust je stari praznik, ko pustne šeme in kurenti preganjajo zimo. V telovadnici smo imeli pustno rajanje ob živi muziki. Na inštrumente so igrali Marjan Podlogar, Gregor Oblak in Matjaž Požun. Plesala sem z vsemi maskarami. Vsak je dobil tudi krof. Kot nekoč, ko sem bila še otrok, ko smo šli našemljeni v Astorijo poslušat Iva Robiča in njegovo pesem »Maškare, ča mogu maškare, s menom si se ljubila u tami, s maškarom s jednom maškarom, i rekla si, da ništa mi ne fali.« Jaz sem se našemila v Zelenega Jurija. Kjer se njegov nasmeh konča, poljub naj mu sledi.

Slovenski kulturni praznik

NENAD NIKO ZUPANIČ: Osmega februarja je preminil največji slovenski pesnik, ki ga prištevamo med največje romantike velikih narodov, kot so Goethe, Byron, Puškin ... Rojen je bil 3. decembra 1800 v Vrbi na Gorenjskem. Osnovno šolo je končal kot najboljši učenec, takrat je živel v Ribnici pri stricu, ki je bil farni župnik. Ta njegov stric in še nekaj sorodnikov ga je gmotno podprlo, da je lahko šel študirat na Dunaj. Čeprav so želeli, da bi študiral bogoslovje, se je sam odločil za pravo. Ob koncu študija je že dozorel kot pesnik. Največ je živel v Kranju, a se za delo ni menil preveč, pač pa je rad pogledal v kozarec. List

Čebelica je kmalu objavil njegove pesmi. Njegova najboljša prijatelja sta bila Matija Čop in Andrej Smole.

V Ljubljani pa živi dihur, ki noč in dan žre knjige,
od sebe pa ne da nobene fige.«

... so verzi, ki jih je namenil Čopu. Največ navdih je dobil pred mašo v Trnovski cerkvi, kjer se je nesmotrno zaljubil. Soneti nesreče so njegova največja stvaritev. Slovencem pa je prispeval največji junaški ep Krst pri Savici. »Modrost, pravičnost, učenost device, brez dot žalovati videl sem samice.«

DANIEL GORIŠEK: Osmega februarja smo praznovali Prešernov dan. Prešeren je naš največji kulturnik med pravniki. Ob kulturnem dnevu slovenski dramski umetniki deklamirajo njegove pesmi pri njegovem spomeniku v Ljubljani. Njegova pesem Zdravljica je državna himna. Najlepši pa sta pesnitev Krst pri Savici in pesem O, Vrba. Doma imam tudi njegove poezije, ki mi zelo ugajajo. Želim si, da bi lahko obiskal njegovo hišo v Vrbi na Gorenjskem. Prešeren je pokopan v Kranju. Večkrat sem prebral njegove Poezije. Vsako leto pa podelijo Prešernove nagrade umetnikom.

SONJA KEBE: France Prešeren se je rodil v Vrbi na Gorenjskem. Pisal je pesmi, kot so: O, Vrba, Povodni mož, Sonetni venec. Zaljubljen je bil v Primičevo Julijo. Pravijo, da je rad hodil po gostilnah, kjer so se v tistih časih družili in veseljačili. Po poklicu je bil odvetnik, sicer pa ga poznamo kot največjega slovenskega pesnika. Njegova Zdravljica je slovenska himna. Bil je pobožen, umrl je v Kranju.

Pesem ob slovenskem kulturnem prazniku

Ko zrem predse v daljavo, vidim tebe.

Ti si mi rekel, da te imam rada.

Rada te imam, danes imaš rojstni dan. Rada te imam.

Želim ti veliko ljubezni in zdravja,

da bi me vedno imel rad.

Ljubezen je lepa beseda, ki je ne morem sprejeti,

lahko jo le občutim.

Nekoga moraš imeti rad,

pa naj bo to roža, muca

ali majhna mravlja.

Marija Karničnik

O božiču in novem letu

TADEJ OREŠKOVIĆ: Za praznike, še posebno za božič in novo leto, sem najraje doma. Včasih sem slavil samo novo leto, in sicer tako, da sem ga pričakal pri stari mami. Gledal sem televizijski spored in jedel novoletno večerjo: potico, salamo, sir in gobice. Vsako leto pa pride tudi božični čas, to je čas veselja in dobrot. Na oddelku smo postavili jaslice, imeli pa smo tudi novoletni ples. Naročil sem tudi novoletna darila, in sicer od Dedka Mraza. Zaželjeno mi je tudi prinesel!

DANIEL GORIŠEK: Letos sem pričakal božič na Impoljci. Zame je bil božič vedno največji praznik, ki sem ga komaj čakal. Pred božičem smo dočakali

prihod Božička, ki nas je zelo razveselil. Ko sem bil doma, je bilo zelo slovesno. Najprej smo se udeležili maše, potem pa smo obilno jedli potico, šunko in ostale dobrote. Na sveti večer smo postavili jaslice in božično drevo, zraven pa smo gledali televizijo. Praznovanje božiča je bil zame najlepši praznik. Še posebej, če je bil zasnežen. Čutil sem božjo navzočnost. Vsa narava je bila odeta v pravljичno lepoto. Potem se hodil vsak dan molit k jaslicam v cerkev. Zame bo božič vedno najlepši praznik.

Zima

Moj najljubši letni čas je zima. Najlepši, ker prinaša zimske športe, kot so slalom in druge discipline. Pozimi gradimo sneženega moža. Lahko se drsamo in kepamo. Pozimi so koline. Zima prinaša tudi svoje skrbi. Najhujša je poledica. Zima je posebna zato, ker otrokom prinaša veliko veselja, predvsem sankanje in kepanje. Spominjam se, ko sem še hodil v šolo, takrat je bila poledica. Preden sem prišel v šolo, sem velikokrat padel. Mnogi si polomijo noge ali roke. Tako imajo zdravniki polne roke dela.



Daniel Gorišek

Nepozaben dan štiridesete pomladi

V letu 2012 praznujem štirideset let. To se je zgodilo 24. marca. Vsak človek ima svojo življenjsko zgodbo, vsak jubilej je osebni praznik, prelomnica, ki jo težko pričakuješ in je ne pozabiš. Vesel sem bil obiska svojih tet, ki sta me obiskali v soboto, prav na rojstni dan. Deležen sem bil lepih želja, sladkega presenečenja in posebne pozornosti.

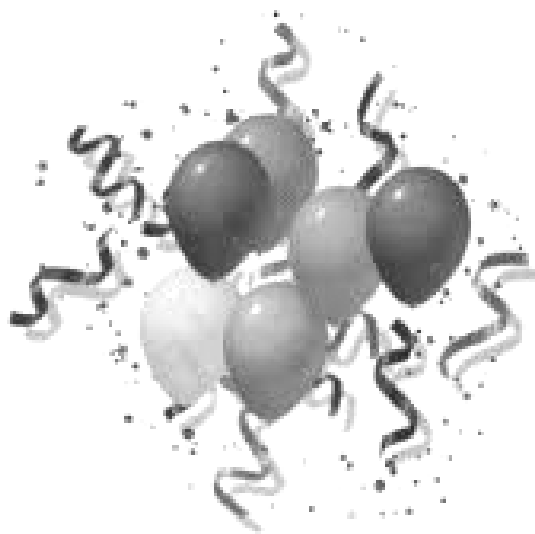
A tudi dan, ki je sledil, je bil nekaj posebnega, želim ga podrobno opisati. V nedeljo, dan potem, ko sem dopolnil četrto dekada življenja, sem posebno darilo. V znamenje hvaležnosti, ker že leta vestno skrbim za domskega psa Ajša, mi je njegov vodnik in vodja Službe socialne oskrbe našega doma, gospod Gorazd Pavčnik, s svojo družinico priredil nepozaben dan. Obisk glavnega mesta.

Na pot smo se odpravili zgodaj dopoldne, potem ko se je prebudil jasen dan. Prvi postanek je bil v Kaplji vasi pri Tržišču, kjer domuje družina Jene. Gostitelja Robi in Ivan sta moja mentorja zaposlitvene skupine lesne delavnice, tako da se poznamo že leta. Po prijetnem postanku in pogostitvi se nam je pridružil še delovni inštruktor Slavko s svojo družino, ki so mu ponagajali prestavljeni kazalci poletnega merjenja časa. Skupaj smo nadaljevali pot proti Ljubljani. V živalski vrt. To je pravo doživetje sleherniku, nam ljubiteljem živali pa še posebno! Prijetno smo bili presenečeni nad urejenostjo živalskega vrta našega glavnega mesta. Otrokom in družinam prijazen kraj. In živali – raznovrstne ... , tudi takšne, ki jih v naravi naših krajev ne srečaš: kače, papige, slon, kamele, lev, razigrane opice, ki obiskovalce s svojimi vragolijami vedno nasmejijo ... Uživali smo, a smo si morali malo oddahniti, polni vtisov in slik živalskega sveta ob osvežujoči pijači, s katero sem pogostil tokratno družčino.

Sledil je obisk in ogled našega glavnega mesta, njegovega mestnega jedra in znamenitosti. Ljubljana je lepo in veliko mesto, polno zgodb in podob

preteklosti, pomladansko vreme pa jo še polepša, zlasti, ko na svoje ulice privabi množice ljudi, ki uživajo trenutke nedeljske brezskrbnosti in rumenih žarkov sonca. Da pa bi ne odšli domov lačni, nas je Gorazd povabil še na pico, ki nam je šla v slast po dnevu polnem doživetij. Pozno popoldne smo po prijetni vožnji dan srečno zaokrožili z vrnitvijo.

Če dobro pomislim, vam lahko zaupam, da je bil to moj najbolj zanimiv rojstni dan. Doživetje živalskega vrta in mesta Ljubljane v tako čudoviti družbi se mi bo za vedno vtisnilo v spomin. Prav tako izkazana hvaležnost in pozornost za vse, kar sem dobrega prispeval Domu Impoljca in štirinožnemu prinašalcu – zlatemu Ajšu.



Po pripovedi jubilanta Roberta Jakolič
zapisal Matija Dobovšek
mentor Literarno novinarskega krožka

ustvarjalni nemir v bivalnih enotah

Letovanje po Koroški

V torek, enajstega maja smo se odpravili na letovanje po Koroški. Med potjo do Črne smo se dvakrat ustavili in malo okrepčali. V Črno smo prispeli okoli dvanajste ure, kjer smo v gostilni Pri Matjažu jedli zelo dobro kosilo. Popoldan smo jezdili konje, streljali z lokom in lovili ribe. Kasneje smo šli k Parkmandeljcu, škratu, ki živi v jami pod Peco. Ta nam je povedal zgodbo o škratu v jami in nam ponudil sladkarije. Naslednji dan smo dopoldan šli v Mežiško jamo, kjer so včasih kopali svinčevo rudo. Oblekli smo jamska oblačila, dobili čelado in svetilko ter se posedli v majhne vagončke, vlakec, ki smo ga hudomušno imenovali »vlak smrti«. Bilo me je strah, saj ko smo se peljali je tako ropotalo, kot da ga bo razneslo. V jami smo hodili po tirih in lesenih stopnicah. Vodička nam je povedala zgodovino rudnika. Vesela sem bila, da sem premagala strah in da sem lahko uživala v vsakem trenutku. Po kosilu smo šli na Pikov vrh, kjer je cerkvica svete Helene in majhna kočica. Zopet smo streljali z lokom, kjer sem bila zelo dobra, fantje so še lovili ribe. Ker je bilo zelo slabo vreme, smo ta čas izkoristili za kavico in karte. Mentor Robi je pridno kuril kamin, sestra Mateja pa je odlično vodila skupino, da smo se lepo razumeli. Hvala obema in vsem, ki so nam omogočili to nepozabno letovanje. Zadnji dan smo šli v Črno na pizzo, potem pa počasi krenili proti domu. Med potjo smo imeli še postanek za kavico. Polni lepih vtisov smo se vrnili domov. Minilo je že dva dni kar smo doma, jaz pa sem še kar v mislih na Koroški. Neverjetno, kako človeka prevzamejo gore. Ne vem zakaj, vendar ne bom nikoli pozabila teh lepih občutkov in doživetij. Upam, da bom imela še kdaj priložnost doživeti nekaj tako čudovitega. Vendar pa pravijo, nikoli ne reci nikoli.

Janja Kocman

Tekma

Povedali so mi, da grem zvečer v Ljubljano na košarkaško tekmo. Kar nisem mogel verjeti, da je to res. Okoli šeste ure zvečer se je pred BE Boštanj ustavil kombi. V kombiju je bil gospod Slavko in nekaj stanovalcev iz Impoljce. Odpeljali smo se v Ljubljano. Ustavili smo se pred Tivolijem. Ker je bil čas za pričetek košarkaške tekme, smo šli v dvorano. Košarka je moštveni šport, pri katerem si dve nasproti stoječi moštvi s po petimi igralci prizadevata sami čim večkrat zadeti z metom žoge skozi obroč koš ter s tem doseči točke, obenem pa ravno to preprečiti nasprotniku. Košarka je pretežno dvoranski šport, igra se na posebnem igrišču, parketu. Ker je igra dinamična in hitra, je zelo priljubljena in zanimiva. Igrali sta moštvi Olimpije proti Lott Matica – Roma iz Italije. Zelo sem užival v tekmi, še posebno zato, ker so naši zmagali z rezultatom 87 proti 70.

Muharem Kumalič

Novoletni ples

Vse štiri bivalne enote smo se zbrale v BE Kompolje, ki je tudi največja. Letos smo stanovalci BE Boštanj, pod vodstvom mentoric pripravili kulturni program. Zaigrali smo zgodbo Božični blagoslov. Zgodbo je napisal Jan Plestenjak. Pri vajah in tudi pri samem nastopu smo zelo uživali. Prisoten je bil tudi mobilni tim iz Impoljce in gospa direktorica Andreja Flajs, ki nam je imela kaj povedati. Po uradnem delu smo imeli ples. Miza je bila obložena z pecivom, ki so ga spekle zaposlene v BE. Dobili smo sok in kavico in se zelo lepo imeli. Po končanem plesu smo se vrnili v svojo BE, le Marinka in Rudi sta odšla še na ples v Sevnico. Ostali smo ob klepetu z zaposleno pripravili večerjo.

Cvetka Žerak

To sem jaz

Sem gluhonema, a to me ne ovira. Imam par zdravih rok, s katerimi govorim. Imam par zdravih oči, s katerimi vidim prav vse. Imam par zdravih nog, ki me nosijo naokrog. Imam srce, ki čuteče je. No vidite, imam prav vse.

Olga Podgoršek

Spomin preteklih dni

Prav lepo je bilo včasih na Impoljci, veliko smo se družili in imeli smo se dobro. Vendar ... pa sva z mojo prijateljico Marinko le dočakala, da sva se preselila v tretjo bivalno enoto v Boštanj. Ves ta čas kar so se odpirale bivalne enote, je bilo veliko govora o takem življenju. Prepričana sva bila, da bi to bilo za naju. Manjša skupina, več druženja, več sprehodov, skratka: tako drugače. In res, tu nas živi sedem. Imamo svoje zadolžitve, ki jih ni težko opraviti, veliko hodimo na sprehode, seveda, če je primerno vreme. Obiskujemo svoje prijatelje v ostalih bivalnih enotah v Mrtovcu kjer sta dve in na Kompolju. Ker pa smo v središču dogajanja, hodimo tudi na kulturne prireditve. Pred kratkim smo si ogledali igro Blanške dramske sekcije Pridi gola na večerjo. Bila je komedija, kjer ni manjkalo smeha in dobre volje. Ker je bila zvečer, smo šli malo kasneje spat, vendar smo zelo hvaležni Renati, da nas je peljala na igro. Kdor želi ima možnost, da gre ob nedeljah k sveti maši. Z Marinko imava tudi mačke za katere skrbiva. Sedaj se že bliža pomlad in kmalu bomo začeli z opravili na vrtu. Čas neusmiljeno teče, staramo se in marsikatera zdravstvena tegoba se nas dotakne. Tako sem v tem letu zbolel in bil na dveh operacijah, v Celju in v Ljubljani. No sedaj se počutim dobro. Šli smo se tudi kopat v Laško. V naši BE se vseskozi nekaj dogaja, imamo lepo in kvalitetno življenje, ki ga ne bi več zamenjal za prejšnje.

Rudi Žibert

Ne moreš verjeti

Poznal sem moža, ki je doma izdeloval harmonike. Ko sem prišel k njemu na obisk, me je ustavilo igranje harmonike. Razmišljal sem, zakaj tako otožno igra in se skrivoma približal možu. Gledal sem ga in opazil sem, da mu po licu polzijo solze. Niti opazil ni, da ga poslušam. Opazil sem lesene dele harmonike po mizi, ki jih je počasi sestavljal v harmoniko. Ko je prenehal igrati, sem ga pozdravil. Obrisal je solze, me pogledal in dejal: » Marjan, ko boš čisto sam, brez vsakogar, ne pozabi, da je glasba še kako pomembna v življenju. Dokler boš poslušal glasbo, ti v življenju ne bo nič pretežko.

Sedaj , po tolikem času, dočakal je devetindevetdeset let, sem se zopet spomnil nanj. Sedaj vem, da je imel prav. Tudi jaz, ko mi je težko ali pa kar brez vzroka prižgem radio, mi je hitro toplo pri srcu. Njegov nasvet mi je velikokrat pomagal. Leta, leta kam bežite! Ali ne bi bilo lepo na tem svetu, da bi vsak dočakal visoko starost in ob tem ne bi niti opazil, da se stara.

Marjan Novak

Čaša vode

Ko sem bil še zaposlen v gostilni, je prišla v lokal starejša gospa. Sedla je za mizo in čakala. Ni prišla, kjer sem stregel jaz. Bila je na drugem koncu, kjer je stregel moj prijatelj. Pa vendar je bila dovolj blizu, da sem lahko slišal njen pogovor. Sodelavec jo je vprašal, kaj želi. Ona ga je prosila za čašo vode. Pogledal jo je presenečeno in ji rekel, da vode ne strežemo. Gospa ga še kar gleda in ga prosi za čašo vode. Ni ji postregel, odšel je k drugi mizi in pozabil na njo. Poklical sem jo k sebi in ji rekel, da ji bom jaz postregel. Prinesel sem ji čašo vode in gospa me je povabila, naj prisedem. Gleda čašo z vodo,

pogleda mene in reče: »Če kdo pride in te prosi za čašo vode, mu jo daj, saj nikoli ne veš, kaj te doleti v življenju. Čaša vode lahko človeku reši življenje.« Mislil sem si svoje. Gospa je popila vodo in odšla iz lokala. Obsedel sem za mizo in premišljeval, če je to res tako pomembno.



Minila so leta. Nekega dne sem šel v sosednjo vas po mleko. V vasi se mi je po cesti približevala starejša gospa. Nisem je prepoznal. Ustavila se je in me ogovorila, če še delam v lokalu in če se še spomnim, da sem jo že videl. Odgovoril sem ji, da je ne poznam. Srečala sva se takrat, ko si mi prinesel čašo vode v lokalu, kjer si delal. A glej, poti življenja so nerazumljive. Kje vse srečaš človeka, ki te prosi za čašo vode, ki je zelo pomembna. Čeprav je to bilo samo enkrat, je bila tista čaša vode vredna več kot čisto zlato. Prosila me je, da ostanem tak kot sem in naj tega ne pozabim nikdar.

Odšel sem domov. Neprestano sem mislil samo o tej stari gospe, ki mi je dala popotnico za vse življenje. Še danes, ko pišem te spomine, vidim, kako malo je potrebno, da je človek srečen in da je malenkost, kot je čaša vode ob danem trenutku vredna več od čistega zlata.

Marjan Novak

Doma

Po kosilu smo se dogovorili, da gremo na Ribnik. Na obisku je bila sestra s sinovoma Boštjanom in Damjanom, ki sta še hodila v šolo. Vsi smo se spravili v avto in krenili. Ribnik je bil čudovit. V njem so cveteli beli lokvanji. Peljali smo se tudi s čolnom, brat je veslal. Naredili smo kar precejšno pot. Postali smo lačni, zato smo šli sedet na klop, kjer so nam postregli. Jedli smo pečenega krapa in kruh, pili pa sok.

Ta izlet mi je ostal v lepem spominu, saj je od tega že zelo dolgo. Eden od sestrinih otrok je že poročen in ima dva otroka, drugi ima dekle iz Rusije. Kako hitro teče čas in kako se je od takrat vse spremenilo. A spomini ostanejo skriti v naši duši.

Slavica Povžun

Budni spomini

Pred časom sem živela na Impoljci na A oddelku. Ponoči sem velikokrat slišala ostale stanovalce, kako so hodili po oddelku ali pa, če je kdo imel epileptični napad. Vsa dogajanja sem si zapomnila in spominjam se veliko takih noči, kako sem mnogokrat tudi pomagala poklicati dežurno sestro, če se je kaj dogajalo. Po nekem obdobju sem se preselila v Dvorec, kjer sem živela do zadnjih trenutkov mojega bivanja na Impoljci. V Dvorcu sem imela sostanovalko, s katero sva se dobro razumeli. Osebe je bilo prijazno in veliko so nam pomagali pri raznih urejanjih sobe in drugih aktivnostih. Tam sem tudi spoznala prijatelja Marjana, s katerim se še danes dobro razumeva.

Velika sprememba se je zgodila, ko sem dobila predlog, da se s prijateljem Marjanom preseliva v bivalno enoto. To je bil korak v popolnoma novo okolje

in malo drugačen način življenja kot na Impoljci. S predlogom sem se kmalu strinjala in stekla je ta pomembna selitev zame. V bivalno enoto Boštanj sem se preselila še s sedmimi stanovalci, kjer živim še danes. Selitev je potekala hitro, saj so nam pomagali vsi, vključno z novim osebjem, ki dela v bivalnih enotah. Ob prihodu v novo okolje, so me spreleteli zelo pozitivni občutki.

Življenje v bivalni enoti je aktivno in razgibano. Radi delamo in se družimo tudi z drugimi bivalnimi enotami. Naučila sem se raznih novih del in spoznala mnoge nove aktivnosti, ki so del vsakdanjega življenja. Zato sem tukaj zadovoljna in se počutim dobro. Rada pomagam v kuhinji in pri delih okoli hiše. Moje življenje tukaj je kar razgibano in polno zanimivih dogodkov. To okolje mi ponuja osebni mir in prijetno bivanje med ostalimi sostanovalci ter osebjem.

Cvetka Žerak

Glasbena skupina

Sem sklenil, da vam napišem nekaj vrstic. Dolga je naša pot. Že kar deset let pojemo in igramo lepe slovenske pesmi. Ni nam vedno lahko, kar veliko truda je potrebn , da osvojimo novo pesem. Smo stanovalci iz bivalnih enot in vsak ponedeljek nas g. Gregor odpelje na vaje glasbene skupine in nato pripelje nazaj domov na kosilo. Delujemo pod vodstvom ga. Andreje. Dobro se počutimo v skupini. Vseh skupaj nas je 32 članov, eni so v redu, drugi malo manj, vsi skupaj pa smo najboljši.

Rudi Žibert

Pohod na Jablanco

Po zajtrku smo se zbrali v BE Mrtovec in od tam krenili proti Jablanci. Pot nas je vodila večinoma po gozdu, ki se že počasi prebuja. Cilj je bil pri domačiji gospoda Francija Ocvirka. Tam smo pojedli malico in se odpočili. Tudi žena gospoda Ocvirka nas je pogostila s piškoti in jabolčnim zavitkom. Počasi smo se vrnili na izhodiščno točko, saj nas je v BE čakalo kosilo. Bilo je zelo prijetno in želim si še kakšen tak pohod.

Rajko Požek

Ko nekoč bom mati

Kako nekoč naj mati bom,
če to poslanstvo mi bo dano?
Kaj otroku svojemu lahko le dam,

kako lahko se zanj že zdaj bojujem,
še preden se zares odločim
življenje dati njemu.

Strah me je življenje novo posredovati,
strah me je zato, ker svet je tako zloben.

Pa vendarle najčudovitejši poklic
je biti vzorna, dobra mati,
vse najboljše iz sebe dati, to otroku posredovati
vsega se ne da računati v urah običajne službe,
majhen otrok je potreben materine družbe.

anonimna avtorica

Pohod na Sončnik

Že nekaj časa smo se dogovarjali, da bi napravili pohod v bližnjo okolico. Želja se nam je izpolnila, ko nam je vodja BE povedal novico, da bomo letos bolj aktivni v pohodništvu ter da bomo vsak mesec opravili po dva pohoda v Posavju in Zasavju. Bilo je sončno jutro 23. marca, ko smo ob osmi uri krenili izpred BE v Mrtovcu. Stanovalcev nas je bilo devet ter delavca Lojz in Angela. Odšli smo po gozdni poti in občudovali prelepo naravo, ki se je začela prebujati, poleg pa smo poslušali ptičje petje. Do Novega grada smo potrebovali pol ure po strmi gozdni poti. Nato pa smo pot nadaljevali mimo Žive Gore, skozi Jablanico pa vse do zaselka Sončnik, kjer domuje prijazni kurir Franci, zaposlen na Impoljci. Tam nas je z kavo in jabolčnim zavitkom postregla njegova žena Mojca. Razkazala nam je farmo polno različnih živali. Najbolj se nam je vtisnilo v spomin, ko smo opazovali prepeličke, kako so izkljuvale lupino in prvič pogledale v svet. Sledil je pogovor, s čim vse se ukvarjata. Tam imata še koze, zajce, purane, gosi, pse, mačke in še bi lahko našteval.

Nato smo se zahvalili gostoljubni Mojci in obljubili, da se še kdaj vrnemo. Pot nazaj je trajala uro in pol. Na koncu smo vsi veseli doma še malo pokramljali in si obljubili, da bomo na take pohode še večkrat z veseljem odhajali.



Martin Kum

Včasih je lušno blo ...

Včasih je lušno blo ... pa je tudi danes tako. Ko takole razmišljam se sprašujem ali tudi jaz doživljam, da postaja ta naš krhki svet vedno bolj zloben in nezadovoljen. Mislim, da vendarle v ljudeh okoli sebe doživljam tudi veliko

dobrega. Tega nikoli ne štejem v procentih, česa je več in česa manj. Vem samo, da mi vse dobro pomaga takrat, ko svet okrog mene ni dober. Ko takole razmišljam, se mi vedno bolj zdi, da je naša medsebojna solidarnost, naša povezanost, pripravljenost za pomoč drug drugemu tisto, kar nas dela resnično bogate. Solidarnost z obeh strani, ne samo z ene strani. Vsi dajemo in vsi prejemo in prav je, da se tega zavedamo. Nihče ni tako ubog, da ne bi mogel česa dati, in nihče ni tako bogat, da ne bi mogel česa sprejeti.

Ker je prav vsak človek enkraten in neponovljiv, pravzaprav vesolje zase, tudi vsakdo nosi v sebi drugačne želje in drugačno hrepenenje. Toda prav vsa ta globoka čustva, ki se pri vsakomur izražajo na drug način in v njem izzovejo drugačne želje, imajo isto korenino – globoko željo po miru, harmoniji in varnosti, po življenju v enosti z vsem, kar obstaja, željo biti sprejet in ljubljen, ljubljen resnično in iskreno. Takrat občutimo varnost, ki v nas prežene vsakršen dvom in strah, varnost, ki v nas vsak trenutek prebudi novo upanje in zaupanje.

Tudi včasih so se ljudje počutili tako, ker so živeli skromno, znali so ceniti vse to, kar so si sami prislužili, bili so bolj zadovoljni, srečni, manj je bilo sovraštva.

Vsako delo so začeli in končali z veseljem. Več so se srečevali med delom, ki so ga družno opravljali. Med seboj so se bolj poznali, živeli so z naravo, bili so bolj složni.

Vsa ta razmišljanja in še več, so nas navdihnili, da smo se s stanovalci odločili, da bomo dejavni na kulturnem področju. Opažam, da stanovalci pogrešajo našo družbo, pogrešajo skupno ustvarjanje. Pomembni so jim trenutki, ko se skupaj nasmejimo ob spodrslijah enega ali drugega. Projekta so se lotili zelo odgovorno, njihova koncentracija je bila zavidanja vredna. Radi so pokazali kaj znajo, ponosni so bili na tisto, kar so dosegli, pri tem pa so se še ohranjale vrednote spoštovanja in odgovornosti.

S projektom » Včasih je lušno blo...«, smo želeli obuditi kmečko življenje in običaje, ki počasi tonejo v pozabo. Bilo je veliko petja ob spremljavi harmonike in skečev, vse skupaj pa je bilo povezano v celoto, od rane mladosti, do pozne starosti. Po prvem nastopu v OŠ Boštanj za lokalno skupnost smo še trikrat gostovali. Sodelovalo je devetnajst stanovalcev in osem zaposlenih. Vsi nastopajoči so se zelo vživeli v svoje like, tako, da so v vlogo dali delček sebe in s svojo pojavo poskrbeli za nemalo smeha in zabave, pa tudi iskrenega občudovanja.

Hvala vsem nastopajočim za njihovo sodelovanje in trud, za zaupanje in za prizadevanje, da nam je prireditev uspela.



Lenka Rakar

Nada v lepši jutri

Draga moja Impoljca

Čestitam ti za tvojih 60 let obstoja!
Izgledaš tako čilo in zdravo.
Bil sem že tukaj ob tvoji 50 letnici.
Sem ti zvest že preko deset let.
Sva tesno objeta,
ti me ne spustiš in jaz tebe ne.
Te birokracija in recesija ne pustita pri miru,
kakor vse ostale v naši ljubi državi,
in sem »ta prav« Impoljčan,
saj stanovalci smo skoraj stalno tu
ostali samo delajo tukaj.
Da, pod kožo si mi zlezla
in želim ti srečno še naprej!

Srečo Dušič

Dragi moji

Že preko deset let plujem
z vami na tej barki impoljški.
Sedaj je morje razburkano od viharja recesije.
Občutimo to vsi,
zaposleni bolj direktno,
mi, ki v njihovih rokah smo, pa posredno.
No, pa bo pomlad prišla
in z njo nada v lepši jutri,

da kot pravijo za dežjem da posije sonce.

Naši predniki so rekli:

vremena Kranjcem bodo se zjasnila.

Napoved je dobra.

In prišli bodo lepši časi.

Želim vam vsem srečo!

In mirno morje.

Srečo Dušič

Moja zgodba ...

Letošnje leto je za vse nas, ki smo kakorkoli povezani z Domom Impoljca, posebno leto. Ob jubileju, ki ga praznujemo, je naše življenje in delo usmerjeno na 60 letnico delovanja. Sliši se dolga doba domskega varstva, verjamem pa, da so vsa ta leta hitro minila. Predvsem zaradi uspešnega povezovanja nitk in sodelovanja med stanovalci, zaposlenimi, svojci, prostovoljci, društvi, zavodi, ...

Čeprav sem zaposlena v Domu dobro desetletje, tudi sama čutim sebe kot del te zgodbe, zgodbe, v kateri je bilo veliko veselja, zabave, entuziazma, pozitivne energije, stiska rok, lepih pogledov, izraženih dobrih želja, smeha, prijetnih presenečenj ... in tudi žalostnih trenutkov, občutkov nemoči, jeze. Vendar slednji izginejo, ostanejo le lepi spomini.

V tej zgodbi smo vsak posameznik in vsi skupaj ustvarjali mozaik življenja, zavedajoč se, da eden ne zmore nič, vsi skupaj pa zmoremo to kar lahko danes pokažemo. Danes smo ponosni na to kar imamo - imamo dobre bivalne in delovne pogoje, imamo dobre sodelavce, dobre svojce, ki nam mnogokrat nudijo moralno podporo pri našem delu, nas pohvalijo in dajo

potrditev za naše delo. Dobro sodelujemo z vsemi zunanjimi inštitucijami. Glas o našem Domu seže daleč. Zelo sem vesela, da iz leta v leto več ljudi obišče naš Dom. Tako nas redno obiskujejo dijaki srednje zdravstvene šole Novo mesto, obiskujejo nas člani različnih društev, organizacij, domov upokojencev, dobro sodelujemo z osnovno šolo, vrtci, vse večje je tudi zanimanje za ogled Doma s strani zaposlenih iz psihiatričnih bolnišnic Vojnik in Polja. Veseli smo vsakega obiska in vsake vzpodbudne besede.

Če se ozrem nazaj, vidim, da smo se skozi leta vse stroke v Domu dobro strokovno izpopolnjevale in razvijale, vsi skupaj smo stremeli k temu, da smo stanovalce obravnavali individualno in s celostnim pristopom. Naše vodilo pri delu je in bo tudi v prihodnje strokovna izvedba nalog, upoštevajoč etične norme, avtonomnost in dostojanstvo vsakega posameznika.

V letu 2011 smo pridobili naziv učna baza in tako omogočamo dijakom in študentom zdravstvene smeri opravljanje obveznih praktičnih vaj in pripravništva. V našem Domu Impoljca so tekom prakse pridobili dodatna znanja in delovne izkušnje kandidati iz Srednje zdravstvene šole Novo mesto, Visoke šole za zdravstvo, Šolskega centra Novo mesto ter Centra za izobraževanje in kulturo Trebnje.

Tako kandidati, zaposleni in stanovalci pridobivamo nove bogate življenjske izkušnje. Učimo se sprejemati drugačnost, učimo se upoštevati drug drugega, spoznavamo dinamiko dela z različnimi ljudmi. Začetki so naporni, zaključki zadovoljni. Vsi kandidati bi želeli ostati in se zaposliti pri nas.

Ko mi misli gredo v prihodnost, si želim, da bi lahko vsa pridobljena znanja in izkušnje, ki smo jih pridobili v letih našega domskega varstva prenašali na mlajše rodove ter tako čim bolj skrbeli za naše stanovalce. Moj moto pri delu je vedno slednji: kako bomo mlajše rodove naučili delati, takšne nege in

oskrbe bomo deležni v starosti. Z našimi dejanji danes si gradimo prijazno, lepo in bogato starost v prihodnosti.

Zaskrbljena spremljam dogodke, ki se odvijajo na družbeno političnem prizorišču. Zdravstvena nega in oskrba v domovih upokojencev postajata vedno zahtevnejši. Zaposleni smo pri opravljanju dela postavljeni v vse težji in zahtevnejši položaj. Negovalne intervencije postajajo vse bolj zahtevnejše, potrebe stanovalcev se večajo, zahteve po kakovosti storitev prav tako, zmanjšuje pa se število zaposlenih. Ne želim si, da pride do padca kvalitete storitev.

Vsi naši napori v prihodnosti bodo usmerjeni v dobro medsebojno sodelovanje vseh služb v Domu, z namenom, da omogočimo lepo bivanje našim stanovalcem.

Na koncu želim izreči zahvalo vsem stanovalcem, sodelavcem, svojcem, prostovoljcem, ... vsem, ki jih srečujem pri svojem delu. Delo v službi z ljudmi je stresno. Delo s posebno strukturo stanovalcev zahteva od zaposlenih veliko znanja, fleksibilnosti, sposobnosti predvidevanja, hitrega ukrepanja, pogosto tudi preseganja kompetenc. Vsi skupaj se moramo zavedati, da opravljamo humano delo. Morda se navzven naše delo vidi enostavno, a v bistvu je še kako občutljivo in strokovno zahtevno. Želim, da bi nam to humano poslanstvo tudi v bodoče predstavljalo tisto zadovoljstvo, ki nam bo vlivalo moči za nov izzive. Še enkrat hvala vsem, ki s svojim odnosom in delovnim vložkom skrbite za podobo in ugled Doma.

Natalija Koprivnik
vodja zdravstvene nege in oskrbe

Sprehod skozi oddelek

Mnogo stanovalcev »odide« za vedno od nas. Ampak nemogoče je reči, da so odšli tudi iz naših src in misli. Ko se sprehodim skozi bivalne četrtine, se včasih zalotim, kako imam v mislih določeno/ega stanovalko/ca, ki ga moram obravnavati, priti pozdraviti, mu povedati, kaj je novega na njegovem nekdanjem oddelku ali sobi, mu prisluhniti, s čim si zapolni vsakdan... Pa se hip za tem spomnim, da je živ v mojem spominu ... le še v mojem spominu. In seveda tudi v spominu ostalih iz kolektiva. Kolikokrat jih omenimo, kakšen droben detajl, kašno osebnostno lastnost ali prigodo.

Kapaciteta zavoda je izražena v številki okoli 300 mest, kapaciteta naših src pa je neomejena. Svojci to zagotovo čutite in stanovalci tudi. Tudi, če se to kdaj zamegli s kakšno »težjo« besedo, še ne pomeni, da srčna naklonjenosti ni, tako za tiste tukaj, kot za tiste, ki so tukaj v vseh teh letih bili ... in so še vedno.

Lili Merlinn
delovna terapevtka

Nenehno učenje - Intervizija in supervizija strokovnega dela

V socialno varstvenih ustanovah se zaposleni srečujemo z različnimi zgodbami ljudi, vsak ima svojo, edinstveno, neponovljivo. Vsak je svet zase in vsak si želi, da je slišan, nekomu pomemben. Zaposleni stremimo k ciljem posameznika in si prizadevamo, da bi kljub velikemu številu uporabnikov vsak zase našel svoj košček oaze.

V Domu pa skrbimo tudi za zaposlene, vsak dan. Zaposleni smo drug drugemu v oporo, s sodelovanjem, odprtostjo, strpno komunikacijo in predvsem spoštljivim odnosom do sodelavca. Ker delo z ljudmi zahteva veliko

mero čustvene inteligence, se zavedamo, da je potrebno delo tudi na tem področju.

Delo na strokovni in osebnostni rasti zaposlenih je nujno potrebno, zato imamo zaposleni možnost podpore tudi preko intervizije in supervizije. Od leta 2007 poteka v Domu Impoljca intervizija. Intervizija je metoda učenja preko delovnih izkušenj, katere cilj je učenje, suport, osebna rast strokovnjaka in dvig kakovosti strokovnega dela.

V lanskem letu smo poleg intervizijskih srečanj organizirali tudi supervizijo, ki jo je vodila supervizorka z licenco. Tako supervizija kot intervizija sta pomemben pripomoček pri preprečevanju poklicnega izgorevanja, ki pomaga pri nadgradnji poklicne in osebne identitete. Zaposleni, vključeni v supervizijo, so ocenili izkušnjo kot zelo pozitivno.

Na področju dela z ljudmi ni formul, s pomočjo katerih bi dosegel pravi rezultat.

Delo z ljudmi je potovanje po nešteti poteh, mimo mnogih postaj, mnoge so neznanka. Da bi svoje delo opravljali kvalitetno in dosegali željeno, po meri človeka, je najprej potrebna empatija in pripravljenost iskati najboljše v človeku. Strokovno znanje in kontinuirano izpopolnjevanje je pogoj za ustrezno ravnanje. Izkušnje in nenehno delo na sebi pa zaposlenim v našem poklicu omogoča, da ob svojem delu skupaj z uporabniki doživljaš uspeh.

Darja Cizelj, strokovna vodja

Svojci so povedali, pripomnili, pohvalili..

Spoštovani Mirkovi skrbniki

Starša Mirka Japelj se vam vsem in vsakemu posebej iz srca zahvaljujeva za vaše požrtvovalno delo, ki ga opravljate za najinega sina. Postali ste del naše družine, ker sva v vas prepoznala srčnost, skrbnost in neizmerno veliko razumevanje za težave.

Želiva, da se tudi vi v prostem času oddahnete ob kapučinu in si izmenjate prijazne besede.

Midva si pomagava tako, da kar naprej upava, da bo bolje. Tudi take modrosti, kot je tale, nama včasih veliko pomenijo:

»Veličina življenja ni v tem, da nikoli ne padeš,
temveč v temveč, da se po vsakem padcu pobereš« (Nelson Mandela)

Lepe praznike vam in vašim najdražjim!

Zorka in Miro Japelj

Spoštovani

Ob izgubi mame Lojzke Miklavčič, bi se rada zahvalila vsem zaposlenim v domu, ki ste skrbeli zanjo.

Po težkem in trdem življenju, prežetem s prezirom in zaničevanjem, je tu na Impoljci prišla v dom, ki se piše z veliko začetnico.

Tu je bila sprejeta in spoštovana takšna kot je bila. Dom je sprejela za svojega in v njem zaživela veliko lepše življenje kot ga je imela prej, saj se je v njem počutila sprejeta in spoštovano z vsemi svojimi pomanjkljivostmi.

Med obiski smo opazili pristen odnos zaposlenih do gojencev, kar se je odražalo v pozitivnem vzdušju v domu, kadarkoli smo prišli.

Za vse to se, vsem skupaj in vsakemu posebej, zaposlenim v domu Impoljca iskreno in iz srca zahvaljujem.

Hčerka Lojzka Zajc z družino

Mnenje svojcev je za nas pomembno

V DUO Impoljca je sodelovanje s svojci pomemben in nujen element pri oblikovanju kvalitetnega domskega življenja naših stanovalcev. Sodelovanje s svojci in njihovo vključevanje v domsko življenje poteka na različne načine in ob različnih priložnostih, spontano ali načrtovano. Glavno vodilo pri tem je, da zaposleni ponudimo svojcem skozi različne oblike dela čim več možnosti, da so informirani, da se počutijo slišani, pomembni in vključeni na vseh ravneh domskega življenja. Nedvomno pa je navedeno velikega pomena za same stanovalce doma, saj občutek povezanosti z družino na samem začetku bistveno pripomorejo k lažjemu sprejemanju novega načina življenja, kasneje pa tudi pri prebroditvi raznih stisk in težav.

V zavedanju pomembnosti sodelovanja svojcev pri zagotavljanju kakovostnih storitev za stanovalce doma, so mnenja in predlogi svojcev nepogrešljivi pri oblikovanju vsakodnevnih odločitev in smernic dela v prihodnosti. V sled temu mnenja in predloge redno spremljamo tudi s pomočjo različnih anket.

Skozi vsa pretekla leta, smo tudi v letu 2011 v mesecu juniju v okviru prireditve Srečanje s svojci izvedli dve anketi, iz katerih smo želeli pridobiti mnenje svojcev o tem, kako doživljajo splošno vzdušje v domu in kako odnos zaposlenih do stanovalcev in njih samih. Anketi sta bili anonimni, reprezentativni vzorec je glede na število stanovalcev v domu predstavljal 23% svojcev naših stanovalcev. Iz rezultatov obeh izvedenih anket je razvidno, da je v anketiranju sodelovalo večji delež žensk kot moških. Pomemben podatek, da več kot 85% anketiranih v dom prihaja daljše obdobje, še dodaja težo v nadaljevanju predstavljenim zelo dobrim rezultatom ankete.

Iz rezultatov ankete *»Zaupajte nam Vaše mnenje«* je razvidno, da velika večina anketiranih svojcev oz. obiskovalcev (84%), doživlja klimo v domu kot zelo dobro ali odlično. Prijaznemu in strokovnemu odnosu zaposlenih do njih samih pa so prav vsi anketirani namenili nadpovprečno oceno. Enako oceno, vendar v nekoliko manjšem deležu (91%) pripisujejo pripravljenosti zaposlenih, da prisluhnejo svojcem. Pomemben je tudi podatek, da kar 84% anketiranih svoja mnenja, opažanja in osebne izkušnje podeli z zaposlenimi v domu, in jih največkrat zaupa zaposlenim v socialni službi in v službi zdravstvene nege in oskrbe. Zanimalo nas je tudi, ali so svojci s strani doma prevečkrat vabljeni k sodelovanju, na kar jih je 88% menilo, da ne.

V anketi *»Podelite z nami Vaše mnenje«* so svojci podali mnenje o zadovoljstvu stanovalcev ter odnosu zaposlenih do stanovalcev v domu in temu v visokem deležu (89%) namenili zelo dobro ali odlično oceno, v 11% dobro, nihče od anketiranih pa ni menil, da je zadovoljstvo stanovalcev oziroma odnos zaposlenih do stanovalcev zadovoljiv, slab ali zelo slab. V zelo visokem odstotku (nad 90%) so bili svojci mnenja, da so zaposleni do stanovalcev prijazni, strokovni in so jim pripravljeni prisluhniti. Navedene rezultate še dodatno potrjuje 89% vprašanih svojcev, ki so navedli, da so njihove osebne izkušnje v zvezi z odnosom zaposlenih do stanovalcev

pozitivne in vrsto takšnih tudi navedli.

Na podlagi navedenega kot tudi na osnovi vsakodnevnih izkušenj pri našem delu, lahko rečemo, da svojci izražajo zadovoljstvo na vseh ravneh sodelovanja z domom, pa naj bo na strokovni ali odnosni ravni zaposlenih do stanovalcev ali do njih kot svojcev ali obiskovalcev. Obenem nam navedeni rezultati dajejo potrditev, da delamo dobro in nam pomagajo pri oblikovanju načrtov našega strokovnega dela v prihodnje.

Mojca Knez,
socialna delavka

Standard kakovosti E-Qalin

Analiza dela skupin EQ v letu 2011

Ocenjevali smo kriterije in kazalnike na petih področjih (kriteriji so podrobnejše predstavljeni spodaj).

KRITERIJI – PROCESI

Področje	Procesi - KRITERIJI
Stanovalci	- Transfer v zunanje ustanove, preselitev, izselitev - Sodelovanje in spremljanje/asistenca - Upoštevanje potreb/želja in individualnosti - Sposobnosti: ohranjanje in vzpodbujanje
Delavci	- Razporejanje zaposlenih v skladu z indiv. sposobnostmi - Modeli delovnega časa - Medkulturno sodelovanje - Sistemi vzpodbud - Priznanje in povratna informacija vodstva - Oblikovanje delovnega mesta - Fizično in psihično zdravje
Vodstvo	- Trženje in lobiranje - Procesi/delovni postopki - Kultura vodenja in upravljanja razlik - Instrumenti vodenja - Kvalifikacijski standardi - Obvladovanje kakovosti - Računalniška obdelava podatkov in inf. tehnologija
Okolje	- Izbira in komunikacija/sodelovanje mediji in delo z javnostmi)
Učeča se	- Praktično učenje

organizacija	- Inovacije prenos naučenega/prepoznanega) - Instrumenti za samoocenjevanje in neodvisno zunanjo presojo
--------------	--

Postopki ocenjevanja so potekali enako kot v prejšnjem letu (načrt, spremljanje, preverjanje, uvajanje v prakso, izpostavljanje problemov in podajanje predlogov).

Skupna povprečna ocena kriterijev na Impoljci: 6,8/12 (56,6% ; ocena 2,8/5).

KAZALNIKI

Skupina za vodstvo je ocenjevala še kazalnike. Pridobiti in zbrati je bilo potrebno podatke za leto 2008, 2009 in 2010. Podatke so pripravile tiste službe, ki jih zbirajo.

Področje	
Stanovalci	- Zadovoljstvo stanovalcev/Samoodločanje in individualnost/Zadovoljstvo z avtonomijo
Delavci	- Zadovoljstvo zaposlenih/Klima v organizaciji in skupini/Interdisciplinarno sodelovanje
Vodstvo	- Gospodarnost/ Investicije/Stopnja odpisanosti dolgoročnih sredstev - Stalne izboljšave/Ravnanje z izboljšavami/Stopnja izvedenih izboljšav
Družbeni učinek	- Podoba/privlačnost delodajalca/Fluktuacija
Naravnost na prihodnost	- Razvoj/Analitično in projektno delo/Število projektov

Skupna ocena za kazalnike: 15,5/24 (64,58%; ocena 3,2/5). Pri tem je potrebno poudariti, da so ocene boljše kot lani, ker smo imeli več podatkov, s katerimi smo lahko operirali.

Po pregledu sem ugotovila, da so skupine za srečanja porabile povprečno manj srečanj od planiranih. Po fazi ocenjevanja je pričela z delom osrednja skupina. Skupino je vodila gospa direktorica, članov je bilo 10, v skupini sta sodelovala tudi predstavnika svojcev in stanovalcev. Osrednja skupina je obravnavala vse izpostavljene probleme in predloge, ki so jih podale ocenjevalne skupine (zbrani so v skupni brošuri), izbrale tiste, ki se bodo realizirali. Opredelila je opredelila tudi, kdo je zadolžen za posamezne aktivnosti in opredelila čas, do katerega se morajo aktivnosti – naloge izpeljati.

Analiza realizacije:

- Skupina je izbrala in predlagala 10 zadolžitev, realiziranih je bilo 8 (80%).
- V tem letu smo planirali izdelavo 12 načrtov, realiziranih 5 (41,67%).
- Novih projektov nismo planirali

Predstavitev analize anket 2011

Ankete so izpolnjevale vse tri skupine: stanovalci, zaposleni in svojci. V anketah smo ocenjevali obstoječe stanje- zadovoljstvo s storitvijo in pomembnost. Pri predstavitvi sem izpostavila le pozitivne in kritične elemente, ki so pomembni za prikaz kakovosti storitev, saj eni privabljajo, druge pa je potrebno izboljševati. Ankete so se izpolnjevale v decembru 2010, analiza je bila narejena do februarja 2011.

Rezultati ankete na področju stanovalcev

Stanovalci so ocenjevali **Standard nege in oskrbe, Dodatne dejavnosti, Komunikacijo, Zdravstveno nego, Avtonomijo, Potek dneva, Upoštevanje želja in Zasebnost.**

Področje	Pozitivni elementi 2010	Kritični element 2010
Standard nege in oskrbe	Čiščenje in vzdrževanje Storitve pralnice Prehrana Bivalni pogoji Popravila okvar	
Komunikacija	Odnos osebja	Razumevanje težav s strani osebja Možnost pogovora z osebjem Odziv osebja na kritiko
Zdravstvena nega	Domski zdravnik ZN v domu	
Zasebnost	Možnost umika	Spoštovanje osebnega dostojanstva Zagotavljanje zasebnosti (mejna vrednost)
Upoštevanje želja		Upoštevanje želja glede DA
Avtonomija	Izbira jedi	
Potek dneva	Samostojno odločanje o času vstajanja in lege k počitku Samostojno oblikovanje vsakdanjika	

Rezultati BE

Področje	Pozitivni elementi 2010	Kritični element 2010
Standard nege in oskrbe	Prehrana Storitve pralnice Bivalni pogoji Čiščenje in vzdrževanje	Popravila okvar
Komunikacija	Odnos osebja	Možnost pogovora z osebjem Razumevanje težav s strani osebja
Zdravstvena nega	Domski zdravnik ZN v domu	
Upoštevanje želja	Upoštevanje želja glede časa nege Upoštevanje želja glede DA Upoštevanje želja glede pogostosti nege	
Zasebnost	Zagotavljanje zasebnosti Možnost umika	Spoštovanje osebnega dostojanstva

Rezultati ankete na področju zaposlenih

Zaposleni so ocenjevali **Interdisciplinarno sodelovanje**, **Sprejemanje vizije**, **Možnost osebnega in poklicnega razvoja**, **Klima v organizaciji**.

Področje	Pozitivni elementi 2010	Kritični element 2010
Interdisciplinarno	MO:delovna skupina	Jasnost navodil za delo

sodelovanje	Sodelovanje v delovni skupini MO:SNO-pralnica MO: SNO-socialna služba	Sodelovanje v celotnem kolektivu MO:celotni kolektiv MO:SNO-prehrana
Klima v delovni organizaciji	Sprejetost v delovni skupini Sprejetost v celotnem kolektivu Uporaba osebnega in strokovnega znanja pri delu	Sprejemanje idej in predlogov s strani nadrejenih Počutje v delovnem okolju
Možnosti razvoja	Odgovornost delovnega mesta Pomoč pri težavah z delovnimi nalogami	Opaženost in cenjenost dela

Rezultati BE

Področje	Pozitivni elementi 2010	Kritični element 2010
Interdisciplinarno sodelovanje	MO:delovna skupina	MO: SNO-socialna služba MO: SNO-vzdrževanje MO:SNO-DT MO: SNO-prehrana MO:celotni kolektiv Jasnost navodil za delo Sodelovanje v celotnem kolektivu Sodelovanje v delovni skupini
Klima v delovni organizaciji	Sprejemanje idej in predlogov s strani nadrejenih Nagrajevanje in spodbujanje	Počutje v delovnem okolju

	dela	
Možnosti razvoja	Odgovornost delovnega mesta Spremljanje dela s strani vodje	
Sprejemanje vizije		Seznanjenost z vizijo Strinjanje z vizijo
Možnosti razvoja	Pomoč pri težavah z delovnimi nalogami Ujemanje osebnih ciljev in vrednot z domom	Opaženost in cenjenost dela

Rezultati ankete na področju svojcev

Svojci so ocenjevali **Standard nege in oskrbe, Imidž doma in Vključenost**

Področje	Pozitivni elementi 2010	Kritični element 2010
Standard nege in oskrbe	Odnos in prizadevnost pri sprejemu Bivalni pogoji v domu Prejete inf. pred in ob sprejemu Inf.o zdr.stanju stanovalca od negov. osebja	Inf.o zdr.stanju stanovalca od domskega zdravnika Nega v domu Prehrana v domu Udeleževanje stanovalca pri dejavnostih
Vključenost	Zaupni sogovornik-dovolj časa Možnost dobiti zaupnega sogovornika	Sprotno obveščanje o spremembah zdr.stanja stanovalcev Kritika-želene spremembe

		Sprotno obveščanje o spremembi pri oskrbi stanovalca Sodelovanje pri urejanju zadev pri oskrbi
Imidž doma	Zunanji in notranji izgled doma Kakovost doma-sodelovanje med zaposlenimi Kakovost doma-varnost stanovalcev Kakovost doma-delovna klima Kakovost doma-udobje in ugodje stanovalcev	

Rezultati BE

Področje	Pozitivni elementi 2010	Kritični element 2010
Standard nege in oskrbe	Bivalni pogoji v domu Prejete inf. pred in ob sprejemu Inf.o zdr.stanju stanovalca od negov. Osebja Urejanje vsakdanjika Prehrana v domu	Inf.o zdr.stanju stanovalca od domskega zdravnika
Vključenost	Zaupni sogovornik-dovolj časa Možnost dobiti zaupnega sogovornika Razumevanje zaposlenih pri	Sprotno obveščanje o spremembi pri oskrbi stanovalca Sodelovanje pri urejanju

	pogovoru Zasebnost pri obiskih Sprotno obveščanje o spremembah zdr.stanja	zadev pri oskrbi Sprejemanje kritike Kritika-želene spremembe
Imidž doma	Zunanji in notranji izgled doma Kakovost doma-varnost stanovalcev	

Distribucija ocen zadovoljstva v procentih:

	Stanov.	Stanov. BE	Svojci	Svojci BE	Zaposl.	Zaposl. BE
Zelo nezadovoljni	0	0	0	0	0	0
Nezadovoljni	3	0	0	0	4	0
Niti zadovoljni niti nezadovoljni	19	13	8	11	43	36
Zadovoljni	57	48	48	78	47	64
Zelo zadovoljni	21	44	43	11	5	0

Poudarjene številke pomenijo slabši procent v primerjavi z lanskim letom, navadne številke pomenijo, da se je ocena izboljšala ali ostala enaka.

Rada bi še poudarila, da smo letos zaključili še tretjo fazo ocenjevanja kriterijev in procesov in tako v treh letih ocenili vse kriterije in procese. Rezultati, usklajeni na ravni vseh treh enot (Impoljca, Sevnica, Brežice) so naslednji:

OCENA STRUKTUR IN PROCESOV 2009-2011

STANOVALCI		DELAVCI		VODSTVO		OKOLJE		UČ.ORGANIZ.	
1.1.1	11	2.1.1	12	3.1.1	10	4.1.1	8	5.1.1	11
1.2.1	10	2.1.2	9	3.1.2	12	4.1.2	10	5.1.2	12
1.3.1	6	2.2.1	12	3.1.3	11	4.2.1	12	5.1.3	8
1.3.2	8	2.2.2	12	3.2.1	10	4.2.2	12	5.2.1	12
1.4.1	8	2.3.1	10	3.2.2	12	4.3.1	9	5.2.2	12
1.5.1	12	2.3.2	8	3.2.3	7	4.4.1	11	5.3.1	12
1.5.2	12	2.3.3	11	3.3.1	12	62/72		5.3.2	9
1.5.3	4	2.4.1	10	3.3.2	11			76/84	
1.6.1	9	2.4.2	9	3.4.1	10				
1.7.1	12	2.4.3	12	3.4.2	11				
1.7.2	12	2.4.4	10	3.5.1	12				
1.7.3	12	2.4.5	10	3.5.2	10				
1.7.4	10	2.5.1	12	3.5.3	10				
1.8.1	8	2.5.2	10	3.6.1	10				
1.9.1	10	2.6.1	10	3.6.2	9				
144/180		2.6.2	11	3.7.1	12				
		168/192		3.7.2	11				
				3.7.3	8				
				3.8.1	12				
				3.8.2	12				
				3.9.1	10				
				3.9.2	8				
						230/264			

Skupno število točk pri ocenjevanju struktur in procesov (kriterijev) je 680 od 792, kar pomeni **85,85%**

SKUPNA OCENA REZULTATOV 2009-2011

STANOVALCI		DELAVCI		VODSTVO		OKOLJE		UČ.ORGANIZ.		
1.1.1	15	2.1.1	12	3.1.1	19	4.1.1	19	5.1.1	13	
1.1.2	21	2.1.2	18	3.1.2	8	4.1.2	18	5.1.2	12	
1.2.1	2	2.1.3	7	3.1.3	21	4.2.1	8	5.1.3	17	
1.2.2	12	2.2.1	16	3.1.4	22	4.2.2	12	5.2.1	9	
1.3.1	15	2.2.2	16	3.2.1	13	57/96		5.2.2	3	
1.3.3	24	69/120		83/120				54/120		
89/144										

Skupno število točk pri ocenjevanju kazalnikov je 352 od 600, kar pomeni **58,66%**.

Tako smo stopili korak dalje v uvajanju kakovosti v naš dom, saj smo s tem smo izpolnili pogoje za pridobitev potrdila o kakovosti EQ. Slavnostna podelitev potrdila na Impoljci bo na prireditvi ob srečanju s svojci v juniju 2012.

Ob tem bi se iskreno zahvalila vsem tistim stanovalcem, svojcem in tudi zaposlenim, ki so s svojim aktivnim delom, sodelovanjem, pozitivnim pristopom in podporo pripomogli, da smo danes lastniki tega potrdila.

Tatjana Kolar
Višja delovna terapevtka - svetovalka
Procesna vodja

KAZALO

Uvod direktorice.....	1
Prispevek župana občine Sevnica	3
Naše poslanstvo-naša priložnost.....	5
Dogodki skozi fotografije	7
DUO Impoljca je obiskal predsednik republike	17
Obiskal nas je predsednik republike dr. Danilo Turk	18
Drevo Sožitja sega k soncu.....	20
Naših 10 let – glasbena skupina Barve sveta	21
PODOBE SKUPNEGA BIVANJA	
Pisan metulji	23
Razstava stanovalk Mire Pirman in Suzane Supanič	25
Pa še nekaj besed sostanovalk ob otvoritvi razstave Mire	26
Pesmi gospe Mire Pirman	27
Zimske igre na Rogli.....	29
Bila sem doma na počitnicah.....	30
Na letovanju v Atomskih Toplicah	30
Kresovanje na Impoljci	31
Dan prostovoljstva	31
Dan prostovoljstva na Impoljci.....	35
Srečanje folklornih skupin	36
Predavanje o Savi	36
Doma	36
Izlet v Trbovlje.....	37
Izlet v Novo mesto	40
Obisk pekarnice v Sevnici	41
Izlet na morje	42
Pohod na Jablanco.....	43
Projekt očistimo Slovenijo 2012 in naš odziv nanj.....	43
Nedeljsko branje	44
Impoljca je moj novi dom.....	46
Aktivno življenje prinaša kvaliteto	53

Klepet ob čaju.....	54
POGOVARJALI SMO SE ... IN SKUPAJ NAPISALI ... PA PRISLUHNIMO	
Od nas je odšla Sonja Jelovšek.....	56
Naš praznični december.....	57
Intervju z gospo Emilijo Makovec.....	59
VTISI, VESTI, RAZMIŠLJANJA...	
Spomini, spomini.....	61
Preden sem prišla sem.....	63
Bila sem v Nemčiji.....	64
Če bi lahko.....	64
Sodelavki.....	65
Naši dragi sodelavki Štefki v slovo.....	66
Skupaj nam je lepo.....	66
Hvaležen sem.....	71
ČLANI LITERARNO NOVINARSKEGA KROŽKA SO ZAPISALI	
Hrana.....	73
Pust.....	74
Slovenski kulturni praznik.....	75
Pesem ob slovenskem kulturnem prazniku.....	77
O Božiču in Novem letu.....	77
Zima.....	78
Nepozaben dan štiridesete pomladi.....	79
USTVARJALNI NEMIR V BIVALNIH ENOTAH	
Letovanje po Koroški.....	81
Tekma.....	82
Novoletni ples.....	82
To sem jaz.....	83
Spomini preteklih dni.....	83
Ne moreš verjeti.....	84
Čaša vode.....	84
Doma.....	86
Budni spomini.....	86
Glasbena skupina.....	87

Pohod na Jablanco.....	88
Ko nekoč bom mati	88
Pohod na Sončnik.....	89
Včasih je lušno blo	90
NADA V LEPŠI JUTRI	
Draga moja Impoljca	92
Dragi moji.....	92
Moja zgodba.....	93
Sprehod skozi oddelek.....	95
Nenehno učenje – intervizija in supervizija strokovnega dela	96
SVOJCI SO POVEDALI...PRIPOMNILI...POHVALILI...	
Spoštovani Mirkovi skrbniki.....	98
Spoštovani	98
Mnenje svojcev je za nas pomembno	99
EQ-standard kakovosti.....	102

Izdajatelj in založnik:

Dom upokojencev in oskrbovancev Impoljca

Uredniški odbor:

Jožica Piltaver, specialna pedagoginja

Tatjana Kolar, delovna terapevtka-svetovalka

Lili Merlinn, delovna terapevtka

Matija Dobovšek, delovni inštruktor

Lektoriranje:

Jožica Piltaver, specialna pedagoginja

Računalniška obdelava in oblikovanje:

Tatjana Kolar, delovna terapevtka

Grafična priprava, tisk in vezava:

Tiskarna Jordan Krško

Marjan Podlogar, likovni pedagog

Naklada:

300 izvodov